

Dekamerónské příběhy
kvinty A
2024

Obsah

Úvodní slovo (<i>Mgr. R. Gromnica, Ph.D.</i>)	3
Příběh první – Osud Giady ve Florencii (<i>E. Dančíková, A. Lomozníková</i>)	4
Příběh druhý – Velkostatkář Fermer del Madh získá ženu a možná i něco navíc (<i>D. Pekárková, E. Brtníčková</i>)	6
Příběh třetí – O stromech (<i>B. Štefková, A. Hladíková</i>).....	8
Příběh čtvrtý – Všechny cesty vedou do Říma (<i>J. Číhal, A. Kolichová</i>)	10
Příběh pátý – Minulosti neutečete ani po smrti (<i>K. Prudilová, Š. Satinský</i>)	13
Příběh šestý – Jak mladá dívka Elisa doplatila na vlastní naivitu (<i>T. Pavlíčková, N. Jungmannová</i>)	14
Příběh sedmý – Milenci z Volterry (<i>O. Žila, M. Krautwurst</i>).....	16
Příběh osmý – Verše léčí (<i>N. Dočekalová, E. Mokrošová</i>)	17
Příběh devátý – Tříkrát v hlavní úloze (<i>E. Vysloužilová, V. Zerzoňová</i>)	19
Příběh desátý – Chudé měšťany potká štěstí v podobě opilých šlechticů a jejich naivity (<i>E. Pustková, K. Čapková</i>)	21
Příběh jedenáctý – Kupec a řeholník (<i>A. Bayerová, V. Kuchta</i>)	23
Příběh dvanáctý – Jak si Pablo našel cestu k harmonii (<i>V. Šiřínová</i>)	25
Příběh třináctý – Medailonek (<i>K. Strejčková, K. Vlčková</i>)	26
Příběh čtrnáctý – Osud (<i>M. J. Šmída, S. Janičkovič</i>).....	31
Příběh patnáctý – Lorenzo a Francesca (<i>M. Vykoukal</i>)	33
Příběh šestnáctý - Dobrodružství okolo Toskánska (<i>M. Kladiiva, V. Zvalený</i>)	34

Úvodní slovo

Boccacciův Dekameron je soubor sta novel, jež si v deseti dnech roku 1348 na venkovském sídle ve Fiesole, nedaleko Florencie, vyprávějí tři muži a sedm žen, kteří se zde ukryli před morovou nákazou.

Pevně stanovený rámec dává rozsáhlému materiálu řád, tedy to, co Florencie, stížená morovou epidemií, velmi postrádala. Mor představoval smrt a s tím spojený totální úpadek mravů, zákonů a mezilidských vztahů. Proto dala skupina mladých lidí přednost životu před smrtí a přísné organizaci v nezkaženém mikrosvětě před chaosem a hrůzou florentského velkoměsta.

V etickém hlediska směřoval Dekameron proti středověkému asketismu. Boccaccio se přímo vysmívá prodejnému, prolhanému a prostopášnému duchovenstvu, které licoměrně hlásá „odříkání se světa“, ostře napadá šlechtické darmošlapy a vystupuje na obranu republiky proti tyranii.

Boccaccio věnoval Dekameron zamilovaným ženám, které se měly stát novým typem čtenáře. Středověké ženy neměly mnoho příležitostí k rozvíjení svého intelektu, a jelikož se musely „říditi přáními, libůstkami a rozkazy otců, matek, bratří a manželů, strávily většinu času zavřené do čtyř stěn svých světnic.“ (Dek., Úvod) Současně jim nebyla dána možnost veřejně projevovat své city, proto se Boccaccio rozhodl „poskytnout pomoc a útěchu těm, jež milují, neboť těm druhým stačí, když mají jehlu, vřeten a kolovrat.“ (Dek., Úvod)

Dekameron byl napsán na rozhraní dvou kulturních a společenských epoch, středověku a renesance. Doznívající středověk se zde projevuje například využitím symboliky čísla deset. Číslo deset také odkazuje k desateru přikázání. Veřejné porušování desatera je jedním z mnoha znaků, skrze které se v Dekameronu o slovo hlásí nastupující renesance. Renesanční autor v díle ukazuje člověka a věci takové, jaké ve skutečnosti jsou.

Boccaccio přinesl svým Dekameronem do literatury inovace s dalekosáhlým významem. Čas vyprávění se shoduje s reálným časem. Příběhy se až na výjimky neodehrávají v dávné minulosti nebo dalekých zemích, ale v konkrétní realitě blízké autorovi, a nejsou vyprávěny formou mýtu nebo pohádky, nepromlouvají v nich tedy svatí ani rekové, ale bytosti pozemské – ziskuchtiví obchodníci, pokrytečtí řeholníci, pochybné ženštiny a marnotratná šlechta. Hrdinové již nejsou abstraktní, nýbrž individuálně vykreslené postavy.

Historický pokrok představuje i fakt, že se Boccaccio nesnaží o tvorbu pevně zakotveného systému morálních hodnot. Přesto se v Dekameronu autorovy preference projevují. Boccaccio se v něm totiž vyrovnává s nešvary své doby. Na druhé straně se autor zjevně baví lidskou nedokonalostí, nemá však v úmyslu napravovat světské chyby. Naopak, snaží se vykreslit špatnosti lidského světa, protože v jejich odhalení nevidí žádný hřích.

Boccacciovo dílo se stalo vzorem pro řadu dalších uměleckých děl v podstatě ve všech oblastech umění. Inspirující je dodnes, čehož důkazem jsou i následující novely studentů kvinty A Maticního gymnázia, kteří se ve svých rozmanitých příbězích vrací do prostředí renesanční Itálie, a tak skládají poctu renesančnímu Mistrovi.

13. března 2024

Mgr. Rostislav Gromnica, Ph.D.

Příběh první – Osud Giady ve Florencii

Ema Dančíková, Adriana Lomozníková

Chudičkou Giadu se její rodiče rozhodnou provdat za bohatého muže. Před neštěstím uteče a putuje do Florencie. Tam živoří na ulici a dostává se do zajetí dvou zlotřilých bratrů. Nakonec je zachráněna lordem, který se ukáže býti jejím nastávajícím, před kterým původně uprchla.

Giada vyrůstá v nuzných poměrech. Pro ni a její drahé, staříčké rodiče je i suchý chléb požehnáním. Černá smrt před léty skolila jejich šestero sourozenců. Žijí v zatuchlé chýši, kde ani cihla na cihle nestojí. Každou noc se choulí u ohniště a již bojují o holé životy.

Byl to večer jako každý jiný, když Giada zaslechla hovor svých rodičů. Jejich hlasy jsou jako vždy protkané obavami, zdá se však, že se v nich objevuje špetka naděje. Když jí dojde, o čem hovoří, přeběhne jí mráz po zádech. Chtějí ji prodat neznámému muži? V té chvíli myslela jen na jedno – útěk. Střemhlavě prchá temnou a chladnou nocí neznámo kam. Po chvíli zběsilého úprku ji dojdou síly a znavena zalehá pod větve cypřišku. K ránu ji probudí dusot kopyt poblíž. Zvedla hlavu a spatřila ošuntělý kočár. Dostala náramný nápad – vlezla si do truhly připevněné k zadní části vozu. Po několika hodinách ve tmě ji probere hluk zvenčí. Ocítá se v davu lidí na rušné ulici města Florencie.

Život na ulicích Florencie nebyl ani zdaleka lehkým. Ve spěchu si Giada při úprku nic k snědku nevzala. Ačkoli, stejně by nebylo co, její rodina třela bídu s nouzí. Musela se proto uchýlit ke krádeži jídla, ač se hanbou propadala. Ze stánku na rynku si nenápadně vzala ovoce a noc strávila schoulena v jednom z mnoha zákoutí města. I druhého dne se vydala na trh, aby sehnala něco, čím by zasytila svůj prázdný žaludek. Chtěla využít nepozornosti jednoho ze stánkařů. Už už se natahovala pro jedno z jablek na jeho vozíku, když v tom zaslechla veliký lomoz a hlasy, které se přibližovaly. Zpanikařila a rychle se, v domnění, že si ostatní lidé všimli jejího pokusu o nekalý čin, ukryla za sud opodál. K její úlevě se však dotýční muži, oděni v uniformách s erbem, který Giada nepoznávala, sháněli po někom jiném. Měli u sebe papír s podobiznou dotyčné, kterou hledali. S hrůzou shledala dívka že tou, jež muži hledají, je ona. Z jejich hovoru, který se rozléhal rynkem, pochopila, že mužem, za kterého ji chtěli rodiče provdat, byl mocný lord Kajetán Capalotto a že nyní ji hledá.

Giada, plná úzkosti z toho, že bude nalezena, prchala stále dál a dál, hlouběji do neznámého města. Měla pocit, že garda mužů lorda Capalotta se jistojistě vydala za ní, proto se nezastavovala, než se dostala do slepé uličky. Tam, obklopena tmou a stěnami domů si byla jistá, že bude dopadena. Tak se však nestalo. Zachránil ji totiž neznámý muž, který na ni zavolal, ať poběží s ním, neboť ji ukryje u sebe. Mladíčka a naivní dívka se s neznámým mužem, který se představil jako Frccaldo, vydala k němu domů. Muž, který již byl pokročilého věku, obýval stavení, jež bylo v nevalném stavu. Ukázalo se, že ho neobývá sám, žil s ním totiž i jeho bratr Redovanni. Brzy shledala, že oba bratři jsou nejen oškliví, ale i na duši zkažení. Nutili Giadu k všelijakým nepohodlným domácím pracím. Jídla a pití se jí dostávalo jen zřídka kdy. Možnosti jak utéci však nebylo.

Po úmorném týdnu soužití s těmito muži nastal zvrát. Frccaldo vtrhnul do domu ve velkých rozpacích. Zjistil totiž, že dívku, kterou vězní, hledá samotný a mocný lord Capalotto. „Bratře! Musíme se jí zbavit!“ zvolal Frccaldo. Zatímco Giada nenápadně poslouchala, jak se domlouvají.

Lord Kajetán Capalotto byl nejmocnějším mužem a i ti největší se ho báli. Jeho jedinou slabostí byla nevinná venkovská dívka, jež onehdy zahlédl na své projížďce krajinou. V ten okamžik se do ní vroucně zamiloval a byl ochoten udělat pro ni cokoli. Kvůli tomu mu nezáleželo na tom, oč Frccaldo, neznámý, který ho vyhledal, tvrdí, že má jeho Giadu, žádá. Jeho podmínky byly neúprosné – chtěl jeho největší bohatství, jeho pozemky a muže. Domluvili se nakonec na tom, že k jejich setkání dojde na okraji Černého lesa.

Za úplňku dorazila dívka s Frccaldem na smluvené místo. Podmínky setkání byly přísně dané – obě strany musely být neozbrojené a přijít měli sami. Po chvíli dorazil i lord Capalotto. Giada, neboť byla světa velmi neznalá, vůbec neměla zdání, o koho se jedná a nepoznala v něm toho, před sňatkem s nímž utekla. Zvolní bratři jí zhora nic neprozradili, pouze jí pověděli, že bude předána jinému muži. Byla proto naplněna strachem a beznadějí. Z domova utekla před nechtěným sňatkem s neznámým mužem, a nyní má být předána sice jinému, avšak stále jí neznámému muži? Byla proto odhodlaná utéci. Již dlouho sprádala plán na útěk a toto byla perfektní příležitost.

Za dobu uvěznění v domě bratrů se Giadě podařilo získat ostrý střep z rozbité nádoby. Využila Frccaldovy nepozornosti a střepem ho bodla mezi záhyby jeho haleny. Ta se rychle začala barvit temně rudou krví a muž klesl k zemi. Než se Giada stihla vzpamatovat z šoku z tohoto hrozného činu, kterým se právě provinila, zaslechla šustění křoví a hlasitý řev. Zlí bratři totiž nedodrželi dohodu, a Redovanni se ukrýval opodál. Zdrčen smrtí bratra vyrazil s dýkou v ruce na Giadu. V ten okamžik se mu však do cesty postavil lord Capalotto, a propukl ukrutný souboj. Giada byla učarována statečností neznámého muže, a zahořela k němu hlubokou láskou. S hrůzou pozorovala, jak se vyvíjí ten lýtý boj. Po chvíli vykřikla zděšením. Její zachránce byl zraněn Redovanniho dýkou! Bez špetky strachu se na Redovanniho vrhla a svým střepem zasáhla jeho krk. Muž padl k zemi.

V ten okamžik uslyšela dívka klapot kopyt a když zvedla pohled, spatřila gardu mužů, které poznávala. Byli to ti stejní, kteří ji hledali na rynku, byli to muži lorda Capalotta. Najednou Giada prozřela a pochopila, kdo je oním mužem, jehož právě drží v náručí. Byl to ten, o kterém slyšela její rodiče hovořit jako o jejím nastávajícím a před kterým utekla až do Florencie. Byla tímto vskutku překvapena. Než stihla cokoli udělat, lord Capalotto, který ležel u jejích nohou a krvácel, promluvil:

„Giado, miloval jsem vás od prvního okamžiku, kdy jsem vás spatřil na své projížďce krajinou. Zahořel jsem k vám nehynoucí láskou a věděl jsem, že se musíte stát mou ženou a matkou mých dětí. Proto jsem požádal vašeho otce o vaši ruku. Vy jste však utekla a já jsem strávil poslední týdny úporným hledáním vás. Když jsem se dozvěděl, že jste držena těmi dvěma zlosyny, musel jsem vás zachránit, ač se to ukázalo být posledním, co ve svém životě udělám.“

Giada byla dojata jeho slovy a její city k němu se ještě prohloubily. Proklínala se za to, že byla tak tvrdohlavá a zbrkle utekla před sňatkem, neboť nyní jí ležel její milý v náručí a umíral. Než se z jeho tváře vytratila barva úplně, věnoval jí jejich první a zároveň poslední polibek. Poté lord Capalotto vydechl naposledy a dívka propukla v hořký pláč. Společnost jí dělaly jen hvězdy a garda mužů, stojící opodál.

Po smrti lorda Capalotta zdědila jeho snoubenka Giada veškerý jeho majetek. Florencií i celou Itálií otřásl tento skandál. Aby se dívčenko prostého původu stala správkyní takového bohatství bylo neslýchané. Ona s ním však dobře zacházela a žila ještě mnoho let. Nikdy však nepřestala myslet na to, co její zbrklý čin způsobil.

Příběh druhý - Velkostatkář Fermer del Madh získá ženu a možná i něco navíc

Dominika Pekárková, Ella Brtníčková

V době, kdy Itálie byla ještě rozdělena na mnoho městských států a příběhy o lásce a intrikách byly na denním pořádku, se odehrávala jedna z těch nezapomenutelných událostí, která proměnila osudy několika nevinných duší. Bylo to v městě Riomaggiore, na sklonku léta, kdy se krajina zbarvila do odstínů zlaté a ve vzduchu visel vonný závan olivových hájů. A právě v tomto kouzelném prostředí začala povídka plná vášně, vztahů a zrady.

V malebném statku nedaleko Riomaggiore žil bohatý kupec jménem Fermer del Madh. Jeho majetek nebyl jen v penězích, ale také v umění a vzácných artefaktech, které zdobily každý roh jeho obydlí. Byl to muž inteligentní a moudrý, avšak také osamělý a lehkomyslný.

Jednoho slunného dne, kdy se slunce zlatě odráželo od ebenových stěn statku, přijel do města půvabná cizokrajná Grua van Mashkullore. Grua byla květina v plném rozkvětu, jejíž krása oslnila nejednoho muže a jejíž duše byla čistá jako pramen vysoko v toskánských horách. Alespoň to si každý v překrásném městě Riomaggiore myslel.

Jejich setkání se událo ve stínu starobylého olivovníku, jenž stál na okraji města. Grua právě dokončila čtení svého oblíbeného díla „Petrarcovy básně“ a seděla pod stromem, zahalena do myšlenek a inspirace. Fermer, jež procházel kolem, si všiml její přítomnosti a zastavil se, zaujat jejím vzhledem a tichým půvabem.

"Oh bohyně sličnosti," oslovil ji Fermer s úsměvem. "Slyšel jsem, že jste děvčetem políbeným uměním a hlavně krásou. Můžete mi přečíst něco z vašich oblíbených děl?"

Grua se obrátila k němu s úsměvem a s láskou k penězům "Ráda," odpověděla a začala recitovat jednu z básní. Její slova byla jako melodie, která pronikala do Fermerova srdce a probouzela v něm touhu po dobrodružství a kráse, která byla ukryta za zdmi města. Naslouchal s úžasem a úctou, zatímco Grua pokračovala ve vyprávění básní.

Jejich setkání se proměnilo v dialog mezi dušemi, které toužily po pochopení a spojení. A tak, pod olivovníkem ve stínu podvečerního slunce, se jejich cesty spojily v jedinečném okamžiku, který měl změnit osudy obou.

Fermer byl okouzlen krásou Gruy, která jako by v sobě nesla samotnou inspiraci pro jeho život. Její jemný smích a něžný pohled mu připadal jako odlesk hvězd na hladině klidného jezera. A tak se mezi Fermerem a Gruou začala rozvíjet jemná pouta, jež se ovšem chystal zpřetrhat jeden z Fermerových podkoní jménem Nett de Laspand, půvabný hráč na loutnu.

I začal tedy jakoby náhodně narážet na Gruu v areálu statku a družít se jí písněmi svými, jako kupříkladu baladu „Vzbud' se“.

Tajemství a intriky začaly plést své pavučiny kolem osudů těchto tří lidí. Nett de Laspand, jenž tušil o citových poutech, jež se mezi Isabelou a Marcem rozbíjely, usiloval o spojení své a Gruiny. Jeho plány však nebyly tak jasné, jak si myslel, neboť Fermer se o jeho podlých plánech dozvěděl skrze ustavičně štěbetající a pokřikující služky, které pro něj pracovaly.

Z tohoto důvodu, a také z touhy býti s Gruou alespoň na chvíli plně sám a zažít nějaké dobrodružství rozhodl se Fermer vyraziti na cestu do nedaleké Volastry na divadelní slavnosti, neboť věděl, že tímto způsobem na Gruu zapůsobí a zláká srdce její.

Grua zprvu s Fermerovým plánem nesouhlasila a přála si zůstat na statku, i kdyby docela sama. O tom však Fermer nechtěl ani slyšet ze strach, že by Nett de Laspand zůstal s Gruou byt' jen na chvíli sám byl ochoten zajít do končin až násilných.

Grua tedy nakonec s naléháním Fermerovým souhlasila pod podmínkou, že budou mít každý svůj vlastní pokoj. Fermer na oko souhlasil, ovšem v hlavě již skládal kulišácký plán, jenž by mu pomohl posunout svůj vzkvétající vztah s Gruou o krok dále a tím utvrdit jejich lásku.

Po cestě několik prvních zastávek opravdu dodržel svůj slib ovšem nakonec ve městě Manarola potají zažádal o pokoj s pouhým jedním lůžkem.

Grua byla velmi rozpačitá až rozrušena z tohoto vývinu událostí i započala vyhrožovat Fermerovi, že se sama navrátí do Riomaggiore za Nett de Laspendem.

A tu pojal Fermera takový vztek, strhl Gruu zpět na postel a sám ji počal svlékati. Náhle se však zastavil, pln zděšení a nechuti. Grua nebyla žena. MĚLA ĎÁBLA! Grua je žena byl oxymóron. Ach ta hanba, naletěl jí, tedy jemu, ach jak hloupě si nyní připadal. A tolik do ní investoval, jen aby se ukázala, že není bohyní, ale bohem. Oh bohové, on toužil léhat s mužem.

Grua tedy Gru se rychle začal sbírat, připraven utéci a už se nikdy znovu neobjevit. Tu ho, ale Fermer zastavil. Jemně mu položil ruku na rameno a tiše se zeptal: „Proč?“

Gru se na něj smutně podíval a spustil svůj srdceryvný příběh pln bolesti a útrap. „Víš, milý Fermere, já vždy byl jiný, mí rodiče to nejdříve tolerovali, ovšem po nějaké době toho měli dost a vyhodili mne na ulici jako kus hadru. Nejdříve jsem zkoušel žebrat, ale nikdo nechtěl přihazovat mužům, tak jsem se začal zkoušet převlékat za ženu a tu náhle jsem měl plný měšec zlata, to ovšem fungovalo jen nakrátko, poté mne prokoukli a musel jsem zase o město dále. Takhle to šlo několik let než jsem se dostal do Riomaggiore. A tam jsem potkal tebe. Ty, ty jsi byl úplně jiný než všichni lidé, jež jsem za celý život potkal a okamžitě jsem ti propadl. Nyní ovšem, budeš-li si to přát odejdu a už mě nikdy neuvidíš.“ řekl, a ukončil tím svůj monolog, zvedajíc se z postele směrem ke dveřím ven z komnaty.

„Stůj,“ řekl Fermer, „také jsem ti propadl. A co na tom, že nejsi žena, vše se dá nějak vymyslet.“ A tak spolu tito dva zůstali a skončili svá dobrodružství. Po návratu domů Gru nadále předstíral, že je žena, vzali se a žili šťastný, plnohodnotný, renesanční, přímo dekameronský život.

Ačkoli osud může být nevypočitatelný a plný překvapení, láska dokáže překonat všechny překážky a osvětit cestu temnotou. A tak se Gru a Fermer rozhodli společně čelit osudu a kráčet dál svým životem, držíc se navzájem za ruku a věříc, že jejich láska je silnější než jakýkoliv osud, který by se mohl postavit do jejich cesty.

Příběh třetí – O stromech

Barbora Štefková, Adéla Hladíková

Když umlkl předchozí vypravěč, jehož příběh všichni chválili, ujal se Asterrino Martin slova a bez vyzvání královny počal vyprávěti.

Příběh, který pronesl předchozí vypravěč, mi připomíná jednu historku, jež se přihodila onomu Samuelu de'Jebigovi, a protože už mnoho dobrého o lidech bylo řečeno, nebude jistě na škodu přistoupit k příhodě více shnilé než ta jablka, do kterých se již nikdo nezakousne.

Děti rostou jako z vody a tak Samuel de'Jebiga, syn Innaviga de'Jebigy, jež byl krásný a švarný, dozrál věku, kdy se každá ratolest chce vydat do světa, a tak šel i Samuel. A jak se říká, že do jablka se po sklizni zakousne člověk, zakousla se i do Samuela de'Jebigy touha se oženiti.

Jistě víte, moji milý roztomilý druhové, že jako každé jablko dozraje do jistého stádia, dorostl i Samuel de'Jebiga do věku, kdy se u něj objevila touha zasadit semena do cizího sadu. A proto Samuel, jež byl mlád a krásný, opustil svého skvělého otce, jenž ho velmi miloval a oplakával jeho odchod, a vydal se do světa. Ale nemusel putovat tak daleko, neboť našel, přesně to, co hledal jen o pár měst dále.

V malém městečku, nedaleko jeho rodné Florencie, zvané Pistoia, jeho zrak ulpěl na ženě, jež, ačkoliv byla postaršího věku, byla stále spanilá a plná energie jako kdyby byla mladá jabloň, a tak i přes svoji ostýchavost, co se žen týče, se ji uráčil oslovit.

„Signora, spanilá paní má, Vy, jakožto sladký mošt z těch nejsladších jablek, povězte mi prosím, znáte-li místo na přespání pro takového osamělého poutníka jako jsem já? Jsem tuze znaven a zesláblý z dlouhé, strastiplné cesty - cesty k Vašemu srdci,“ řekl Samuel této ženě, jež považoval za ztělesnění Venuše, bohyně krásy a lásky samotné. Jen co toto ze sebe vykoktal, zčervenal, jako jablka, jež právě dozrála, a cítil se tuze hloupě za tento svůj velice troufalý čin, ale i přesto se rozhodl pokračovati dále. „Vy, překrásná paní, sladká šťávo z těch nejlepších jablek, smím-li se ptát, kampak Vy tečete v tuto brzkou hodinu ranní?“ I přes jeho velkou nedůvěru, se paní, jež v jeho srdci neznala obdoby, zasmála a možná by i odpověděla, kdyby se z čista jasna nezjevil její snoubenec. On popadl Samuela za nohu, neboť chtěl bránit jak čest svou, tak i čest svá dámy a jal se s ním dát do řeči. I když spíše, než jako příjemná konverzace, to vypadalo jako výhružka.

„Ty pacholku bídný! Jakpak se to opovažuješ okukovat mou paní! Že ti není hanba!“ pronesl onen muž Samuelovi, který stále visel za nohu hlavou dolů.

„Můj drahý, tento hoch mi pouze nabízí pomoc s mým nákupem. Jsem tuze stará a slabá, seschlá bába a on, takový švarný jinoch, mi chtěl pomoci. Nemáš se co bát, můj milý,“ pronesla paní, jež si Samuela na první pohled také velmi oblíbila, neboť byl mladý, silný, krásný a tuze se jí věnoval, a ona si také chtěla trošku povyrazit a ucítit nový strom ve svém sadu. Na to se onen pán, jež se, jak se Samuel později dozvěděl, jmenoval Niccolo Ciocoba, uklidnil, pustil Samuelovu nohu i opustil svou dámu se slovy, že na ni počká u nich doma na panství.

„Děkuji vám, Signora, bez Vaší pomoci bych jisto jistě přišel o uši i lásku svého života,“ uklonil se Samuel de'Jebiga. „Smím vědět jméno mého anděla - myslím tím samozřejmě strážného,“ tu pomrkávaje na sličnou paní, jež se toho velmi zamlouvalo, neboť ji takovouto pozornost nevěnoval ani její momentální snoubenec i prozradila mu, o co ji žádal.

„Moje jméno, pacholku, jest Michelangela di Skibiccia, i dobře si to zapamatuj, neboť já již uvádám jako stará jabloň,“ pronesla, teď již Samuelovi známá, Michelangela. „Ale prosím Vás, paní, vždyť Vy jste jistě stále pružná a ohebná jako větve oněch jabloní, jež se ohýbají ve větru.“

Michelangela di Skibiccia si tuto pozornost užívala, neboť to u ní fungovalo jako jakýsi životabudič a tak svolila a spolu se Samuelem de'Jebigou se odebrala do místní krčmy na blízkém náměstí, kde se rozhodli strávit noc.

I pokojská v oné krčmě se raději držela dál ode dveří jejich pokoje, neboť zvuky při sázení semen ji tuze děsily, a tak se raději držela od komnaty dál každý večer, co zde pobývali.

A dělo se tak mnohokrát, dokud se na to nepřišlo. Byl to on, Michelangelin snoubenec, Niccolo Cioccaba, co je našel i rozhodl se o této nevěře říci celému městu a tím zkaziti reputaci, jak starší, ale i přesto stále hezké, Michelangele di Skibicce, tak i silnému a spanilému Samuelu de'Jebigovi.

Samuel proto neotálel a dal osedlat spřežení pro něj i Michelangelu, a vydal se hledat přístřeší zpět v jeho rodném městě Florencii a to právě u svého otce, Innaviga de'Jebigy. Když společně s Michelangelou dorazili na jeho panství, Samuelův otec nebyl doma, a proto se usmyslili vstoupit bez povolení a uvelebit se v obývacím pokoji hlavního domu.

Jenže v momentě, kdy se Samuelův otec navrátil ze své pochůzky, nastalo pozdvižení, neboť Innavigo de'Jebiga ihned rozpoznal svou bývalou družku a matku svého syna Samuela. Michelangela nebyla o nic pomalejší a také téměř okamžitě poznala svého muže, u něhož zanechala své novorozeně. I ona pohládila své břicho, protože očekávala, a dala se do pláče, když ji došlo, že bude mít plody se svým vlastním synem.

Samuel, jenž nebyl hloupý ani zpomalený, rovněž rychle pochopil, co se stalo. Jeho láska, vysněná žena, která v jeho srdci neměla obdoby, jež považoval za ztělesnění Venuše samotné, byla jeho matkou. Samuel de'Jebiga se dal na útěk před důsledky jeho „sázení“, neboť pochopil, že semeno zasadil do špatného sadu.

Samuelův otec, Innavigo de'Jebiga, šokován zůstal stát zmražen na místě, protože Michelangela di Skibiccia, původně de'Jebiga, jeho bývalá žena, matka jeho milovaného potomka, za osm měsíců bude sklízet plody práce jejich syna. Zatímco je Innavigo v rozpacích, se Michelangela odplíží ven z hlavního domu Innavigova panství a probodne se pilou, jež leží ve stodole, na to stejném místě, tam kde ji Innavigo vždy pokládal.

A tak, podobně jako u jabloně, se i Michelangela skácela k zemi. A Samuel, stále prchající před svým činem, si změní jméno a Florencie, stejně jako celá Itálie, již on něm nikdy neuslyší.

Příběh čtvrtý - Všechny cesty vedou do Říma

Jan Číhal, Adriana Kolichová

Inacházel se kdysi v dobách dávno minulých, kdy ještě sluneční paprsky osvěcovaly ulice starého Říma, měšťan nesoucí jméno Ricardo. Svě dny trávil bok po boku hnědovlasé dívky, jež ji od boha bylo dáno jméno Redire a jejíž krása byla srovnatelná s božskými paprsky slunečními a ničím jiným. Život jejich byl spojený s poklidem, ale i nepokojem, ať už v radostech či strastech, které jim život přinášel. Ricarda nikdy netrápilo pomýšlení, že by cokoliv, nebo kdokoliv mohl narušit jeho počínání s Redire. V jeden jediný podvečer, v úsvitu městských světél se Ricardo vracel za svou ženou bez jediné mince, jež všechny skončily v ruce šejdířského podvodníka. Opět bude muset vysvětlovat, proč prodělal své dnešní výdělky ve skořápkách. Ale ne dneska a už nejspíš ne Redire. Ve svém vlastním domě totiž našel svoji jedinou v objetí jiného muže.

„Jak jsi mohla? Vždy jsi mi říkala, že Bůh nás spojil, proto není možné, abychom se rozdělili.“ Tázal se jí zoufale Ricardo den po odhalení jejího aktu. Dívka s kaštanovými vlasy se lehce pousmála na náznak pohrdání i pravila: „Co takové řeči? Zrovna ty, který rozhazuje peníze, co ruka ráčí a pije s prvním kolemjdoucím místo toho, aby šel domů za svou ženou, jež mu tak pečlivě vaří, uklízí a postel připravuje. Nemáš mi co vyčítat!“ Ricardo nejprve s tváří červenou jako d'ábel poslouchal rozprávět Redire, poté už jenom zoufale koukal a mlčky pohlížel do prázdnoty, jež se rozprostírala za jeho ženou. Pohled, jenž před něco málo chvílemi býval rudý jako čistá krev člověčí, nyní bledl jako mramor. „Jak se ti nelíbí mé peníze, co ti dávám, tak ať je po tvém. Odejdi! Jdi za mužem, který ti dá více, než já mohu nabídnout a už se mi nevracej před tvář.“ Pronesl Ricardo s hrdostí, přičemž otevřel dveře jeho obydlí a přikázal Redire, ať už se nevrací. Zaskočená děvčice si uvědomila, že bez Ricarda nemá kde žít. I podívala se tentokrát ona zoufale na Ricarda. „Promiň mi, i nechtěla jsem tě kárat. Víím, že s tebou se mám jak nejlépe dovedeš, nevím, co mě to popadlo. Odpuť mi, že jsem si dovolila zřít se tebe a slovem se dotknout zábavy tvé. Odpuť, že jsem ošálila tvou víru ve mě a dovol mi zůstat.“ Vyslechl si Ricardo slova omlouvající, z nichž Redire doufaje, že se jejímu muži obměkčí srdce a vyslyší její svědomí. Jenže Ricardo ji ani gestem, ani slovem neopětoval odpověď, kterou čekala a se slzami v očích Redire.

Ricardo zlomený zradou hledal útěchu u svého přítele Silense i promlouval s ním až do večerních hodin o tom, co by měl dělat dál. Redire už nevěří a nemyslí si, že by on sám dokázal začít znovu s jinou ženou. „Nevídím před sebou cestu příteli,“ vydechl Ricardo. „Jak mám začít znovu, když srdce mé je plné zklamání?“ i nařikal. „Neboj se příteli, určitě najdeš cestu, kudy se vydat a kde začít od začátku. Možná ne dnes, možná ne zítra, ale jsem si jist, že štěstí znovu najdeš,“ utišoval ho Silens. Podobně tak míjel den za dnem, až už to byl týden, ale i nejtrpělivějšímu nakonec dochází trpělivost poslouchat nařikání den co den. „Příteli, pokud nevíš, co dělat, začni na mé rodné Krétě. Mám tam rodinu, která tě u sebe nechá spát i jíst. Budeš daleko od všeho, co ti Redire bude připomínat.“ Z počátku nad tím pouze mávl rukou, ale jak čas plynul a on přemýšlel nad Krétou každý den a každé jeho spaní i pomyslel si, že jeho věrný přítel by mohl mít pravdu. A tak po domluvě se Silensem odjíždí společně na Krétu, čímž zanechává za sebou vzpomínky na Redire a vstupuje tak do krásných krajin řeckých.

Rodina jeho věrného přítele mu otevřela dveře, i dokonce pomohla najít cestu zpět ke štěstí. Postupně si našel místo, kde mohl přijít k penězům. Začal znovu k pobavení sebe sama prohrávat své bohatství v kartách i jiných hrách. Začínal být znovu šťasten. Dokonce při jedné z jeho nočních eskapád poznal dívku překrásnou se zlatými vlasy a hnědýma očima. Zprvu hleděl pouze sklenky, které mu nalívala, poté už měl oči pouze pro ni. Pro nikoho z jeho nových kumpánů, z nichž většinu poznal právě na kartách, nebylo překvapením, že do pár dnů je viděli odcházet z hostince společně a

později v ranních barvách za brzkého úsvitu slunce vycházet z dívčina obydlí opět ruku v ruce. Tak začal Ricardo trávit veškerý svůj čas se zlatovlasou Ester.

Čas plynul. Ricardo se pochlubil svému příteli Silensovi svou novou mladou dívkou a Silens nemohl být ze svého přítele více radostný, neboť konečně už nežil v útrapách a užíval si života stejně jako předtím. I usoudil proto, že již může Ricarda na Krétě nechat samotného a odcestovat zpátky do Říma. Přítel Ricarda tedy odjel zpátky do Itálie za lidmi jemu blízkými. Jediný, kdo v Římě chyběl, byl Ricardo. Ten teď už skrz na skrz zabydlený na řeckém ostrově se do Říma vrátit neplánoval.

Ubíhal den za dnem a Silens nedospěl klidu, kterého očekával, neboť každý den, co docházel domů, ho zastavovala usazená Redire, „Prosím já den co den nemohu pořádně oka zamhouřit bez Ricarda. Nemohu pojídat jídlo bez něho, ani žít bez něho. Není nikdo, kdo by se mnou chtěl žít, jak zjistí, že jsem podvedla svého Ricarda. I on je jediný, kdo mně může odpustit, proto tě prosím, řekni mi, kam Ricardo šel.“ Silensovi začalo být smutno z nařikání Redire, a tak ji nejprve nabídl, že může prozatím zůstat v jeho obydlí, než si najde svého nastávajícího, ale z dnů se staly týdny a z pouhého přátelství něco víc. Redire tak našla oporu v Silensovi, avšak i přes jejich blízkost Redire nezapomínala na Ricarda. Silens otrávený z nařikání Redire po dnech mluvení s ní, nechuti při jakémkoliv zmínce o přítelově jméně, začíná pomalu chtít mstu za to, že mu i na dálku brání být s Redire a jak už se jednou stalo, tak i na podruhé nejtrpělivějšímu dochází trpělivost. „Ať je po tvém, když tedy nechceš být se mnou, tak ani já nemám, byť střípek chuti trpět tvé bytí u mě v domě. Ricardo k dnešní noci i dalšímu dni je i bude na Krétě. I poslední věc, jež pro tebe mohu udělat, bude vzít tě do Řecka, ačkoli nerad tak činím. Dokud však budeš znovu a znovu naříkat, není důvodu se snažit s tebou žít.“

Mezi tím si jeho přítel užíval krásy Řecka. Chodíval po nocích, tentokrát ne sám, jak tomu bylo v Římě, ale i s Ester a společně se bavili na úkor nočního života, která samotná Kréta nabízela. I jeden den Ricardo poklidně seděl spolu se svou snoubenkou na venkovním posezení, v centru samotného ostrova a rozprávěli společně o všem možném, co jim zrovna přišlo na špičku jazyka. Znovu byl přesvědčený, že nikdo nemůže zmařit jejich společně počínání, ale bohužel minulost se neúprosně vkrádala zpátky do přímého dění. Když totiž hovořili o společných radostech, které plánují na večer, spatřil mladý pár Silense v davu lidí a Ricardo začal být hned radostný. Jak se zdálo, mířil přímo k nim a v jeho patách dáma, která se z dálky zdála býti velice překrásná. Čím víc se však oně dvě osoby blížily, začínalo Ricardovi vysychat v hrdle, neboť z obličejů se začaly čím dál víc ostře rýsovat hlava Silense a právě té, která ho jako první zradila. Redire již stála před párem, který seděl společně u dřevěného venkovního stolu. Zatímco Ester hleděla překvapeně a zároveň byla uchvácená krásou paní, jež před nimi stála, Ricardo se nezmohl ani na slovo. Nechtěl ji už nikdy vidět. Doufal, že ji už nikdy neuvidí, ale i přesto ji zase má před tváří, tentokrát po boku jeho věrného přítele. I počala Redire mluvit a prosila Ricarda o společný rozhovor. Ricardo začal vrtět hlavou. „Nač jsi sem přišla, když víš, že tě nechci vidět. Nechci s tebou prohodit ani jediné další slovo. Proto tě prosím, odejdi. Mám snoubenku, které chci věnovat celý svůj život, celé své jmění a nikomu jinému.“ Odvrátil pohled od Redire a podíval se na Ester, ta se avšak koukala na jeho bývalou ženu a letmo střídala pohled mezi Redire a Ricardem. Redire se nezmohla ani na slovo, pouze na slzy, které začala ronit, poté utíkala pryč.

Ricardův, teď už zarudle zlý pohled se začal soustředit na Silense, který tam zůstal. „Řekl jsi ji, kde jsem? Sám jsi chtěl, ať jdu na Krétu pryč od všeho, ale ty mi to všechno, od čeho jsem šel pryč, přivedeš zpátky. Nevím, co ti nabídla, abys ji prozradil, kde jsem. Nevím, jestli ti brečela každý den a každou noc na rameni, ale nic z toho mě nezajímá.“ Snažil se Ricardo, aby se Silensem mluvil, jak nejvíce klidně dokáže. „Utekl jsi od všeho! Nechal jsi ji v Římě a ona nemohla dál žít bez tebe. Nechce být s nikým jiným vyjma tebe a poslouchat stále a stále dokola jak nepoví slova jiného než Ricardo.

Nikdy bych neřekl, že by mi při jakékoliv zmínce tvého jména, mohla začít tak zlostně vařit krev v mých žilách.” Ricardo se už nedokázal udržet a jediné, co mohl udělat, bylo se začít smát. „Tak ty jsi nesnesl, že ani okem nepohlédne na tebe. Jak jsi to řekl? Že nepoví slova jiného? Nač se tu bavit s mužem, který hodil vlkům svého nejdražšího přítele, kvůli bídné ženě.” Odvrátil se Ricardo od Silense směrem, kde ještě před dvěma chvílemi seděla jeho snoubenka, jenže ta už tam dále není. „Běžela za Redire.” Odsekl Silens a rychlým krokem se dal na odchod. Ricardo bezmocně zavolal na Silense, avšak odpovědi se nedočkal. I rozhodl se počkat na Ester v jejich společném domově.

Čekal první hodinu, čekal druhou, při třetí si začal sám sobě připravovat jídlo a při páté přestal střípky času počítat. Sotvaže nastal druhý den sedmé hodiny ranní, s tím i ticho říkajíc, že Ester stále nikde. Odešel ráno, jako tradičně pomáhat místnímu pisateli a vracel se, až když paprsky světla úplně zmizely. Po celý den nemohl přestat myslet na to, jestli se Ester něco nepříhodilo. Jakmile už kráčel ke svému obydlí, viděl známky světla v oknech svých a on začal být veselý, neboť věděl, že Ester se vrátila. Po otevření dveří se těšil, že ho uvítá jeho snoubenka, avšak jako první se mu do tváře vryla postava Redire. Konečně uviděl Ester, ale tak jak si ji určitě přál vidět nejméně. Veškeré věci měla Ester zabalené v zavazadlech a Ricardo nechápal proč. Když se konečně Ester na svého muže podívala, měla vážný úsměv. „Ricardo, tehdy jsem běžela za překrásnou Redire, abych ji řekla, ať se k tobě už nikdy nepřibližuje, ale teď prosím já tebe. Nehledej mě, půjdu žít s Redire.“ Ricardo pohledem jemně přeskakoval mezi jeho bývalou ženou a Ester. Nechápal, co mu to říká. „Pro tebe to znamená, že jsi opět sám, ubožáku. Kdybys přeci jen zůstal se mnou, nemuselo se nic z toho stát, ale ne. Přeci jenom ti musím na konec i poděkovat Ricardo. Nebýt tebe, nepoznala bych tvoji teď už bývalou snoubenku, se kterou nyní budu žít.“ Pronesla Redire s pohrdavým hlasem a následně společně s Ester odešla z domu Ricarda.

Opět byl sám. Ze zoufalství nevěděl, co dělat, a tak se rozhodl vrátit do Říma. Vrátil se do svého starého domova, začal chodit za jeho známými kumpány, se kterými vždy tak rád hrával skořápky. Jednou, když šel do hostince, přisedl si na stoličce u baru a chtěl svojí první sklenku večera. „Tak asi ta Kréta nedopadla tak, jak jsme si oba představovali, že?“ ozval se hlas patřící osobě sedící hned vedle něho. „Vskutku, naplat z toho nic nebylo“ A tak oba společně znovu začali po večerech hledět sklenky, tak jako to dřív společně každý večer dělávali a tím se také dopisuje tečka za vyprávěním, jež nechalo mladého jinocha večer co večer, i rok co rok nahlížet do hladiny jeho sklenice a do konce jeho žití nechalo Ricarda samotného bez jediné ženy, která by ho tahajíc z baru nutila každý večer odcházet.

Příběh pátý – Minulosti neutěčete ani po smrti

Karolína Prudilová, Štěpán Satinský

Rodina de Luca se sešla při příležitosti úmrtí hlavy rodiny Julia. Mezi shromážděnými byla jeho žena Margareta a jejich pět dětí, včetně nejstaršího syna Flavia, který dorazil spolu se svou ženou Viktorií a jejími rodiči, Robertem a Sofií Costa, až z daleké Verony. Po pohřbu se ve večerních hodinách všichni sejdou v rodinném sídle de Luců, kde vzpomínají na Julia, vyprávějí si příběhy z jeho života, vychvalují jeho dobré způsoby, vedení rodiny a celou noc stráví společně utužováním rodinných pout.

Nad ránem padne na Margaritu smutek a rozhodne se navštívit pokoj svého zesnulého manžela. V zásuvkách pracovního stolu najde smlouvy, rukopisy, na stole dokonce rozepsaný dopis bratrovi. V knihovně, co zabírala jednu stěnu pokoje, objeví jeho oblíbené knihy, které četl dětem dokola a dokola na dobrou noc. Zatímco procházela pokoj, zakopla o truhlici vyčuhující zpod postele, kterou však nikdy neviděla. Když se ji pokusila otevřít, zjistila, že je zamčená. Zavolala si na pomoc ostatní, aby našli klíček k této záhadné krabičce. Následující hodiny tráví prohledáváním domu, když v tom nejmladší dcera shodí obraz, ne kterém byl zezadu přilepen jakýsi klíč. Vloží ho do klíčové dírky a odemkne. Všichni se seběhnou, aby se podívali do oné truhličky. Očekávali šperky, peníze či cennosti. Místo toho jediné, co našli, byl starý deník, pár dopisů a jakési básně. V deníku jsou popisovány Juliovy zážitky z mládí, ale Margaritu zaujala především ta část, kde se píše o citech k jisté ženě. Jméno ovšem není zmíněno a datum vypovídá o tom, že se vracíme do doby před více než dvaceti lety, jen o necelý rok dříve, než vůbec svou budoucí ženu potkal. Začne číst:

„V okně sousedního domu jsem zahlédl velmi pohlednou dívku, jak se prochází po svém pokoji. Následujícího dne jsem ji viděl znovu, tentokrát si i ona všimla mě. Již od dětství jsem měl zalíbení v hudbě a poezii, a okouzlen touto neznámou osobou jsem začal psát milostné básně, které jsem doufal, že jí jednou budu moci přečíst. Takovýchto básní jsem složil několik, neustále jsem o této dívce přemýšlel, nemohl jsem přijít na jiné myšlenky. Jedné noci jsem se šel projít a pobrukoval jsem si melodii, kterou jsem vymyslel. Nohy mě zavedly pod okna jakéhosi domu. Během mého pobrukování jsem zaslechl hlas. „Kdo je tam?“ ptal se. Ohlédnu se, snažím se najít, kdo to mluví. Zpočátku jsem nikoho neviděl, poté jsem ovšem zahlédl onu líbeznou dívku, kterou jsem tak často vídával v okně naproti. Jakmile na mě upřela svůj zrak, uvědomila si, že zná i ona mne, a pochválila mi můj hlas. Od té doby jsem pod její okna chodíval stále častěji a častěji, až jsem tam trávil každý večer. Nikdy jsme se ovšem nedali pořádně do řeči, slečna pouze poslouchala mé písně, nebo jsme je zpívali společně. Až jednoho dne jsem se odhodlal ji opravdu oslovit. Následujících několik dní jsem se ji snažil přesvědčit, aby alespoň vyšla ven, abychom se pořádně viděli. Ale dívka ne a ne souhlasit. Několik týdnů jsem na její svolení musel čekat, ale pro tak úžasnou ženu bych čekal třeba i třikrát tolik. Jakmile jsem ji poprvé viděl zblízka, jen jsem se utvrdil v tom, jak výjimečná pro mě je. Šli jsme se projít na nedalekou mýtinu. Tam jsme strávili celou noc, a to nejen povídáním. Tyto procházky se opakovaly velmi často a na některé konkrétní chvíle se nedá zapomenout. Byli - “ Margarita se zarazí. Nic dalšího se v deníku nepíše, jsou tam jen zbytky vytržených stran. Margarita sáhne po otevřeném dopisu.

„Během pár měsíců nás bude víc. Můj muž neví, že otcem není on. Ráda jsem tě poznala, ale stěhujeme se do Verony. – Sofia C.“ Margarita pohlédne na Sofii, tchyni syna Flavia. Pár vteřin trvá, než přítomným dojde, že Sofia má jen jedno jediné dítě a tím je právě Viktoria. Když se Roberto ohlédne po své ženě pro vysvětlení, uvidí jen otevřené dveře do zahrady. Flavio se podívá na svou milou, zrovna ve chvíli, kdy si i Viktoria uvědomí, že drží za ruku svého bratra, okamžitě ji pustí a vyběhne otevřenými dveřmi za svou matkou. Následujících několik desítek minut všichni sedí v šokovaném tichu...

Příběh šestý - Jak mladá dívka Elisa doplatila na vlastní naivitu

Pavličková Tereza, Jungmannová Natálie

Rozhodly jsme se vám vyprávět příběh o mladém dívce z Florencie, která kvůli svým ukvapeným činům přišla o zábavu, kterou jiné dívky v jejím věku zažívají. City totiž dokáže člověku zamotat hlavu a donutit ho k nesprávným rozhodnutím.

Příběh začíná jednoho dne, kdy se mladá dívka Elisa se svou matkou vydává do nedalekého kostela na ranní mši. Přitom, co kněz vyzývá věřící lid k modlitbám, si Elisa všimne muže sedícího v první řadě lavic, který nahlas odříkává každé slovo kněze bez jediné chyby. Toto Elisu velmi zaujme a od neznámého muže nedokáže odtrhnout oči. Po skončení mše, když se všichni věřící odebírají do svých domovů, Elisa neodolá nutkání a odváží se jej oslovit. Jen chvíle jí stačí, aby se zamilovala a uvědomila si, že Francesco je jejím vysněným partnerem.

Odejdou spolu z kostela a Francesco ji vezme na své oblíbené místo poblíž jezera Lago di Peretola, kde spolu od té doby často tráví čas. O dva týdny později, během východu slunce si Elisa všimne zvláštního vzezření Francesca. V odrazu vody to vypadá, jako by měl Francesco nad hlavou svatozář. „Tento jev bude božským znamením,” říká si. Je přesvědčená, že muž, kterého nedávno potkala v kostele, je ztělesněním samotného Hospodina. Chce, aby její děti byly stejně dokonalé jako Bůh sám, a proto ji napadne, že Francesco by byl jejich ideálním otcem. V hlavě jí zní jediné: „Otaž se! Pros ho, aby se stal otcem tvých ratolestí!”

Francesco po krátkém přemlouvání souhlasí s jedinou podmínkou, nejprve mu musí dokázat svou oddanost. Vymyslí pro ni náročnou zkoušku, nechá ji zavřít do krásné ložnice s velmi atraktivním mladíkem jménem Dominicci. Elisa je odhodlána tuto zkoušku podstoupit a je přesvědčena o svém úspěchu. Jinoch ji ale velmi přitahuje a je pro ni náročné odolat svému pokušení. Dominicci se ji snaží celé dny a noci svést, ona ale ví, že musí zůstat věrná Francescovi. Po úspěšném zvládnutí zkoušky je konečně Francesco přesvědčen, že Elisa je tou pravou.

„Tato hloupoučká dívka je zaslepena pouze svojí krásou a dokonalostí. Na rozdíl od ostatních žen a dívek mě doopravdy obdivuje,” dochází Francescovi, „obelžu ji!” Vysvětlí jí, jak probíhá speciální rituál při početí s Bohem. Když je Elisa se vším srozuměna, může rituál začít. Francesco ji nejprve začne hladit po vlasech při čemž nešetří pochvalami, poté ji velmi něžně hladí po těle a uklidňuje ji milostnými básněmi. Po čase je Elisa velmi unavená a usíná.

Za týden se znovu setkávají, neboť Francesco musí Elise sdělit důležitou informaci. „Tvé zázračné těhotenství bude trvat pouze jediný měsíc,” říká. Zbylé tři týdny spolu tráví veškerý volný čas a nemohou se dočkat nového přírůstku. Když se Elise blíží datum porodu, shání se po Francescovi, který jako by se vypařil ze světa. Elisa se ptá všech jeho příbuzných, ale nikdo o něm neví víc, než ona sama.

Uběhly již 3 měsíce a Elisa stále čeká a nemůže onoho bezchybného muže dostat z hlavy. Velmi se diví, že děťátko se stále nechce na svět. Začíná se stýkat se svou nejlepší kamarádkou Dianou, která jí pomáhá s činnostmi, které sama Elisa ve svém stavu není schopna vykonávat. Elisa pociťuje ukrutné bolesti zad, myslí si, že důvodem jsou její hříchy, a tak jde do kostela ke zpovědi.

Po návratu domů, s čistým svědomím, začíná rodit. Je z toho velmi překvapená, neboť se vše zatím vyvíjí jako u obvyklého těhotenství, s čímž nepočítala. U porodu pomáhá Diana, která uvidí děťátko, na kterém ale není nic zvláštního. Začíná pochybovat o pravdomluvnosti Elisy, neboť ta všem namluvila, že čeká posvátné dítě. „Lidé, zrušte všechny oslavy na počest údajně svatého dítěte,“ volá Diana po městě, „Elisa je pouze ukrutnou lhářkou!“

Mladá dívka proto zůstává opuštěna, bez jakékoli pomoci a musí se se vším vypořádat sama. Když tuto zprávu uslyší kněz, který vždy zastával poctivost, velmi ho situace Elisy urazí. Spolu

s ostatními obyvateli Florencie se rozhodne, že Elisou s dítětem vyhostí. „Ach, jak mě ten Francesco obelhal!“ začíná si uvědomovat Elisa.

Příběh sedmý - Milenci z Volterry

Ondřej Žila, Max Krautwurst

Léta Páně roku 1440 žil v Toskánsku v městečku zvaném Volterra mladý pár - Albert a Sandra. Ač velice chudí a žijící v malém domku na okraji města, který chátral, měli se moc rádi. Jednoho dne, kdy Sandra nakupovala ve městě, jel na svém koni na projížďku okolo šlechtice Claudio. Všiml si krásné dívky, která se mu okamžitě zalíbila a rozhodl se ji oslovit: „Jste velice krásna,“ řekl. „Moje žena odjela k rodičům do Sieny, kde se na nějakou dobu zdrží, a já se cítím osamocen, a proto bych vás rád pozval ke mně na zámek,“ dodal. Sandra však nezapomněla na lásku ke svému muži, jeho nabídku odmítla. Claudio to však nevzdal, a proto že věděl, že je velice chudá, nabídl jí za to peníze. Sandra chvíli váhala, ale protože peníze nutně potřebovali, nabídku přijala. Domluvili se, že nazítří pro ni vyšle svůj kočár, který ji přiveze na zámek. Sandra přišla domů za Albertem, ale o dnešní události se mu nezmínila. Dalšího dne čekala až její manžel odejde do služby, oblékla si své nejlepší šaty a čekala na kočár. Na zámek dorazila krátce poté, co zvony odbily poledne. „Máte to tady nádherné,“ řekla Sandra. „Vězte, že jsem se nesnažil ani nějakým důmyslem, ani žádným úskokem poskvřnit vaši čest, toužím pouze abyste se mnou poobědvala a strávila pár chvil,“ dodal k tomu Claudio. Po návratu chtěla manželovi vše vypovědět, ale proto, že si obávala, že jej zarmoutí, pomlčela o tom. Za dva dny jel šlechtic na projížďku kolem jejich vratkého stavení a opět ji požádal o společnost u následujícího oběda. Tentokrát Sandra neváhala a souhlasila. Takto se to opakovalo ještě několikrát i po návratu urozené paní.

Jednoho dne se však Sandra rozhodla, že peněz už má dost. Trápily ji však výčitky svědomí, a proto se rozhodla vše vypovědět svému manželovi. Čekala, že její manžel, ačkoliv věděla, že ji z celého svého srdce miloval, začne nenávidět a v nejhorším případě ji dokonce i opustí, ale už nedokázala s tíhou tajemství žít. Jakmile však svého Alberta spravila o setkáních, všimla si jeho zvláštní reakce. Čekala, že Alberto bude nejen lamentovat, ale i křičet, ale s překvapením najednou pozorovala manžela hroutícího se a padající na kolena, neboť on také zjevně něco tajil. Hned poté, co se trochu vzpamatoval, podala mu židli, aby si sedl, sotva mu stihla utřít slzy, tak se rozpovídal. Přiznal se, že se začal před pár měsíci stýkat s urozenou paní nám již známého šlechtice Claudia. Zdaleka však nešlo jen o vycházky a obědy. Její jméno bylo Gaia. Na závěr své činy omlouval tím, že tak jednal jen pro peníze, tedy stejně jako Sandra.

Po dlouhé oboustranně bolestné konverzaci se rozhodli se udobřit, jelikož důvodem k tomuto jednání byla snaha zlepšit život druhému. Rozhodli se další den pozvat Claudia a Gaiu k nim domů. Časně z rána jim zaslali každému zvlášť pozvánku, ať se dostaví přesně dvě hodiny po poledni. Zámožní manželé myslíc si, že je jejich partneri je zvou k dalším hrátkám, si své pozvánky samozřejmě nechali pro sebe nehledě jeden na druhého. A tak okolo půl druhé vyjedou ze sídla a potkají se znova ve dvě před zchátralým domem jejich milenců. Podivili se, ale společně vešli do domu, kde potkávají Alberta a Sandru. Ti je pozvali ke stolu a prozradili jim, že o svých tajemstvích už navzájem ví, čímž začnou hádku mezi šlechtickým párem. Gaia nechápe, jak by toto mohl Claudio udělat a následně žádá o rozdělení jejich svazku. Claudio argumentuje tím, že to mezi nimi už není jako dříve. Jakmile tohle vyslechne Gaia, začne křičet: „Taky jsem si musela najít milence, ty starče!“, poté vyběhla ze dveří a odjela domů za křiku: „Svůj majetek a mě už neuzříš.“ Claudio už nic nedodal, pouze odešel pryč. Alberto a Sandra se po této aféře rozhodli přestěhovat do hezčí části města za jejich „vydělané“ peníze a bohaté šlechtice již nikdy více nepotkali.

Příběh osmý – Verše léčí

Nela Dočekalová, Ema Mokrošová

Mladý Vincenzo se zamiluje do krásné Biancy a přesvědčen o své nehynoucí lásce k ní vyhledá věštkyni Serafinu, aby se dozvěděl o jejich osudu. Se zdrcením se dovídá, že Bianca se dopustila hrozných činů a nedokáže s ní nadále být. Po těchto zlých zprávách ochoří a celý zničen cítí, že se blíží jeho poslední chvíle.

Kdysi žil v Benátkách mladý a pohledný Vincenzo, jenž pocházel z vlivného rodu Ricciardiů. Jednou při své pravidelné projížďce na gondole zpozoroval překrásnou dívku, do které se ihned zamiloval. Oslněn její krásou a půvabem, se rozhodl s ní seznámit, ihned vystoupil na nejbližším břehu a vydal se za ní. Dívka se jmenovala Bianca a jakmile ji Vincenzo oslovil, zružověly její tváře, srdce začalo zrychleně tlouci, a i ona poznala, že se bezhlavě zamilovala.

Brzy se všude rozkřiklo o jejich nehynoucí lásce a každý se nemohl dočkat, kdy už se ti dva konečně vezmou. I Vincenzo už vyhlížel den, kdy se Bianca stane jeho právoplatnou manželkou, jenže ho začínala tížit myšlenka toho, že se něco zlého stane, jelikož se jejich osud zdál až moc dokonalý na to, aby to byla pravda. Rozhodl se proto v nejbližší době navštívit moudrou věštkyni Serafinu, která bydlela na blízkém ostrově Torcello.

Jednoho červnového rána ihned po rozbřesku se za ní vydal. Po celou cestu se modlil, aby při něm stála Štěstěna, a to kouzelné pouto, které je mezi ním a Biancou nikdy nevyhaslo, ať už se u Serafiny dozví jakoukoliv věštbu. Když k ní dorazil, poznal, že něco není v pořádku. Serafina, jindy známá pro svou neomylnost, otevřenost a přímočarost se mu zdála podivně tichá a sklíčená. Po vyřknutí věštbu však poznal, proč tomu tak bylo. Pověděla mu totiž, že se Bianca dopustila hrozných činů, jelikož je to podvodnice, zlodějka a vražedkyně. Vincenzo zdrcen těmito zprávami ihned opustil Serafinu a vydal se co nejrychleji zpět do Benátek.

Od té doby, co se vrátil z ostrova Torcello, s nikým nepromluvil, nevycházel z domu a s každým přibývajícím dnem se víc a víc uzavíral do sebe, až už na tom byl tak špatně, že celé hodiny jen ležel na posteli a slepě hleděl do stropu. Nedokázal se totiž smířit s tím, že Bianca není taková, za kterou ji měl, ale stále ji miloval natolik, že nebyl schopen ani pomyslet na jinou dívku. Takto ztrápen už nedokázal jíst ani pít, a proto onemocněl a cítil, že mu již mnoho dní na tomto světě nezbyvá. Bianca Vincenza pravidelně navštěvovala, ale nemohla přijít na to, co se s ním děje. I ona poznala, že je na tom Vincenzo už opravdu špatně, proto se rozhodla vydat za Serafinou pro radu, jelikož právě ona byla považována za nejmoudřejší z lidí širého okolí.

Když k ní dorazila, byla velmi nešťastná a všechno jí pověděla. Věštkyně bohužel neměla pro Biancu takovou odpověď, kterou hledala. Namísto léku jí ale prozradila radu, která by mohla pomoci s uzdravením Vincenza. „K této nemoci snad neexistuje žádný lék na celém světě, jen slovo správné a pravdivé by ho možná dokázalo zachránit,“ řekla Biance, která sice nedostala žádnou léčivou mast ani zázračnou bylinu, ale zato jí Serafina poskytla naději, kterou nehodlala promarnit.

Po cestě zpět napadlo Biancu něco, co by dokázalo Vincenzovi pomoci. Když přišla do jeho domu usedla na postel, zahleděla se mu do zářivých modrých očí a s roztřeseným hlasem spustila:

*„Ach milý Vincenzo,
jaká choroba Tě to stihla,
žes na sklonku života
a já lehce jen se v něm mihla.*

*Zdá se, že podvodníci snad jsem,
v té hře jménem život,
proč ji musím falešně hrát?
Já nechci, aby to tak bylo.*

*Jsem také zlodějkou prohnanou,
kradu tvé srdce a Ty to mé.
Nechci být smrti tvé příčinou.
Proč i láska má nástrahy ohavné?*

*Nebo snad, že bych vražedkyní tvou byla,
to má náklonnost k Tobě Tě skoro usmrtila?
Je tohle celé má vina?
Jestli ano, pak život z tváří bych si nejraději smyla.*

*Vincenzo, Vincenzo neumírej mi prosím,
já v životě ničím se neprovinila.
Je jedno zda žít, či zemřít s tebou musím,
jest to má chyba, že jsem se do tebe zamilovala...“*

Poté, co Bianca se slzami v očích dokončila svou báseň, uslyšela, jak Vincenzo mumlá: „Já blázen, mohl jsem si hned myslet, že ty bys nic ohavného v životě neudělala, to ta babizna za to může. Předpověděla mi pouze tvou báseň a já si to špatně vyložil.“ Z ničeho nic se začal smát a objal Biancu. Ta poznala, že se mu do tváří vrací barva, do paží síla a do jeho nitra chuť k životu. Také ho sevřela ve svém náručí a začala se smát s ním...

Příběh devátý – Třikrát v hlavní úloze

Eliška Vysloužilová, Viktorie Zerzoňová

V jednom italském městečku žili mladí přátelé. Scházeli se každý den ve svém oblíbeném hostinci a vyprávěli si příběhy, aby rozptýlili své myšlenky od běžných povinností. Domluvili se, že každý den bude vyprávět jeden z nich a ostatní jeho příběhu budou naslouchat.

Jako první začal mladý a krásný Leonardo. Vyprávěl o tajemné dívce, kterou potkal jednou ve městě, když už slunce pomalu zapadalo a on se vracel z práce domů. Byl unavený a myslel už jen na to, až si konečně po náročném dni odpočine. V tu chvíli spatřil okouzující dívku, která seděla na lavičce a četla si knihu. Leonardo k ní přistoupil a oslovil ji s dotazem, co za knihu čte. Dívka odpověděla: „Dekameron od Boccaccia.“ Leonarda tato odpověď potěšila, protože kniha patřila mezi jeho oblíbené. Navázali tak spolu konverzaci, která sice trvala jen několik minut, ale Leonarda ujistila v tom, že narazil na správného člověka. Poté se oba zvedli a jejich kroky mířily k nedalekému parku, kde si spolu lehli do trávy, opět prohodili pár slov a čekali na setmění, aby spolu mohli pohlédnout na noční oblohu. Astronomie totiž byla dalším velkým Leonardovým koníčkem. Proto ho těšilo, že ho může sdílet s tak nádhernou dívkou, jakou byla tato tajuplná slečna.

Dalšího dne ráno se Leonardo vzbudil s velice dobrou náladou. Strávil totiž noc s tou nejkrásnější dívkou, jakou kdy spatřil. Když se ale rozhlédl kolem sebe, došlo mu, že záhadná žena zmizela...

A on se jí ani nezeptal na jméno.

Leonardův příběh se zalíbil Davidovi, a tak se i on pustil do řeči.

Začal přátelům vyprávět o svém pobytu v nemocnici, kde se zakoukal do krásné sestřičky s půvabně dlouhými zlatými vlasy a jemnou květinovou vůní. Rozpovídal se o tom, jak se o něj žena krásně starala, nosila mu jídlo a pití a věnovala mu samé milé pohledy. David s ní ale nikdy nenavázal konverzaci. Až jednoho večera, kdy mu přinesla léky. Rozpovídali se o svých životech, touhách i strastech, které je provázely. David ji neustále žádal, aby zůstala, protože měl pocit, že si nikdy s nikým nerozuměl tak dobře jako právě s ní. Nejdříve se zdráhala, jelikož se bála, že když poruší pravidla a někdo je spolu uvidí, tak přijde o práci. Nakonec jí ale nemusel dlouho přemlouvat. Žena zůstala. Cítil, že je to láska na první pohled. Strávili spolu překrásnou noc plnou vášně. Ráno se ale museli rozloučit, aby nevzniklo u ostatních podezření.

David na ni nemohl zapomenout a pořád čekal, kdy se zase objeví u jeho dveří s léky nebo jen s jejím krásným úsměvem. Ona se však již neukázala.

Zanedlouho Davida propustili z nemocnice a on už sestřičku nikdy nespapřil.

Třetí z přátel Alexander se po poslechnutí příběhů obou přátel pousmál a sám začal vyprávět o dívce, která jednou náhodně vešla do jeho galerie.

Od prvního momentu z ní nemohl spustit oči. Prohlížel si jí, jak se postupně procházela mezi obrazy a prohlížela si se zájmem každé z děl. Její ladné boky se každým krokem vlnily a Alexander prahl po tom, se jich dotknout. Jenže on se bál ji oslovit. Povzdychl si a zahleděl se z okna ven. Najednou ale uslyšel ránu, jejíž zvuk silně rezonoval celou místností. Alexander vyskočil ze židle a šel se podívat do zadní části galerie, aby zjistil, co se stalo. Jakmile tam přišel, spatřil onu dívku, jak se sklání nad rozbitou vázou. Provinile se na něj usmívala a dokola se za svůj čin omlouvala. Alexander jí byl tak okouzlen, že ani na chvíli nepocítil zármutek z rozbitého uměleckého díla. Přidřepil si k zemi, aby jí pomohl posbírat střepy, přičemž se náhle jejich pohledy střetly. Chvíli se na sebe jen dívali a on opět nemohl uvěřit, že potkal tak krásnou dívku. Pomyslel si, že takhle právě by měla vypadat žena jeho snů.

Po incidentu se spolu dali do řeči, až spolu nakonec strávili i celou noc.

Když se ráno Alexandr probudil, zjistil, že je pryč. Nezeptal se jí ani na jméno, ale na tu noc nechtěl nikdy zapomenout, a tak si načrtnul její portrét do svého bloku, aby ji měl alespoň takto neustále u sebe a udržel si její podobu v paměti.

Pak se Alexander odmlčel a vytáhl blok z kapsy a podal ho Leonardovi, aby se také mohl pokochat podobiznou záhadné slečny. Leonardo pár minut upřeně zíral do bloku a nevyřkl ze sebe ani hlásku. Alexandr se ho zeptal, proč do bloku zírá tak udiveně. Leonardo s kyselým výrazem položil blok na stůl a odpověděl: „Příteli asi tomu nebudeš věřit, ale tato tvá tajemnice je i tou mou.“ Alexander se na Leonarda podíval a zrudl. Mezitím si celou dobu portrét prohlížel David, který se po chvíli začal smát přes celý hostinec. Svým přátelům pak řekl, že tato překrásná dívka je napálila všechny tři. Chvíli travlo, než tuto skutečnost rozdýchali, ale nakonec to vzali s humorem, připili si na to a na záhadnou mladou ženu nikdy nezapomněli.

Příběh desátý - Chudé měšťany potká štěstí v podobě opilých šlechticů a jejich naivity

Eliška Pustková, Karolína Čapková

Staří přátelé Carlo Donato a Francesco Contariny popíjejí v hostinci a rozmlouvají v doprovodu potulných zpěváků. „Hostinský, přines nám ještě jeden korbel!“ křikl Francesco. „Nepřežen to, příteli,“ řekl Donato, „noc je ještě mladá!“ „Neboj, tenhle je poslední.“ S tím přichází hostinský, nesoucí láhev medoviny. Než ji však stihne položit na stůl, zakopne, a vylije ji na Francesca. „Člověče, jsi snad chorý? Nenaučila tě vlastní matka chodit?“ Nadává zvedaje se od stolu. „Děláš jako bys nosil satén, stejné šaty se válí u nás v hnoji,“ odpoví hostinský. „Chceš říct, že jsem chudý?“ „Vypadáš, že ani na zaplacení nemáš, zmiz mi z očí!“ To už stojí i Donato: „Tak pojďme, nemá cenu se tu zdržovat.“

Oba odejdou z krčmy ven na ulici, kde si Francesco začne čistit oděv. „Zpropadeně, jinou košili nemám!“ „S tím ti nepomůžu, poslední zlatáček jsem dal za snídani.“ Tak tam v bídě stojí, když je vyruší opilecké halekání. Zpoza rohu se vynoří pár urozeně vypadajících mužů a vesele si to k nim štrádají. „U d'ábla, Lorenzo, mně tu chybí jeden knoflík.“ „To snad ne, s tím už nemůžeš mezi lidi.“ „Tak to bych chtěl mít vaše trable,“ praví Francesco, „knoflíků mám plné kapsy, ale co s nimi?“ Nato oba muži mlčí a až po chvíli se jeden z nich ozve: „Dej mi knoflík, šaty jsou mi k ničemu, když je nemám jak zapnout.“ „A co za to?“ ptá se Francesco. „Co já vím, něco si vyber,“ odpoví s úšklebkem. „Dejte mi vaše šaty a já vám dám nejhezčí z mých knoflíků.“ „Zbláznil ses,“ sykne Donato, „k čemu nám to asi bude?“ jeho odpovědí je jen mlčení. Mezitím už před nimi leží hromádka svršků, za níž se krčí urození pánové. „Tady, teď ten knoflík.“ Donato se nestačí divit, když jim ho Francesco dá a oni bez sebemenšího zaváhání odejdou pryč. „Oblíkej, na co čekáš!“ S tím zalezl za sud a začal se převlékat. Donato ho po chvíli váhání následuje.

„Jak vypadám?“ ptá se. „Jako pravý šlechtic, kamaráde, kdo teď pozná, že nemáme peníze? Vypadám, že bydlím na předměstí.“ „Kdo si myslíš, že to byl?“ „Ten menší s bradkou je Lorenzo Valas, bydlí v tom panství na kopci, patří mu snad půlka města. A ten druhý byl Frolio Memmo, jeho žena chodí k nám na trhy, jinak asi fajn chlap, jaká škoda, že tak pije.“ Francesco se odmlčí. „Co teď,“ ptá se Donato. „Co asi, Frolio, pokud vím, doma tě čeká žena a teplá večeře. Kdyby něco, uvidíme se zítra na trzích.“ „Tak zítra,“ odpoví. Na to se oba rozejdou směrem ke svým novým domovům.

Francesco viděl Lorenzovo panství už z dálky. Čím blíž mu byl, tím větší se mu zdálo. Před branou byly okrasné keře, břečťan se plazil po zdech až k vrchním oknům, kde se na něj šklebila černá kočka. Vyšel po schodech a zabušil na dveře, po chvíli mu otevřela krásná žena, oděna do hedvábí, s plavými vlasy, které jí padaly do tváře a z uší jí visely smaragdové náušnice. „Dobrý večer, jak vám mohu pomoci?“ zeptala se, „Cožpak mě nepoznáváš, má drahá?“ s tím Francesco vešel dovnitř, nechávaje ji u dveří. „Co večeře, krásně to tu voní.“ „Asi jste si mě s někým spletl,“ řekla, „můj muž je na cestě do Benátek, čeká ho tam důležité obchodní jednání.“ „Vašeho muže jsem viděl opilého, když jsem šel z krčmy, ten chudák by nepoznal ani kuře od slepice, nenamáhal bych se čekáním na něj. Teď jsem tu já, tak mi buďte po chuti a dejte mi najíst.“ Zaskočená žena se rozběhla do kuchyně a za okamžik se vrátila s kuřetem, talířem zeleniny a korbelem piva.

Po jídle se Francesco protáhl a pravil: „Umyjte nádobí, já Vás počkám v ložnici, doufám že za mnou přijdete.“ „Promiňte mi mou zdrženlivost, ale nemohu s Vámi sdílet lože. „Obávám se, že nemáte jinou možnost, Váš muž tu teď není, takže uděláte, co vám řeknu, nebo Vás ani vlastní matka nepozná.“ S tím se odešel převléknout.

Nyní nahý ulehl na postel a vyčkával. Najednou ho vyrušil dusot nohou blížících se k pokoji. Dveře se rozrazili a dovnitř vběhlo asi tucet mužů. „Tady je ten hulvát vydávající se za mého muže! Chtěl se mnou ulehnout a pošpinit tím mou čest. Vyžeňte ho tam, odkud přišel!“ Než se Francesco vzpamatoval, ležel zbitý před branami.

Hnán studem běžel do města, kde se střetl s Donatem. „Příteli, neuvěříš, co se mi stalo. Chtěl jsem ulehnout s Lorenzovou ženou, ale ona na mě poslala půlku města!“ „To mě mrzí, vypadáš bídne, kdes nechal šaty?“ „Nech toho dobírání, co že ty jsi bez poskvrny? To je Frolioova žena slepá?“ Donato se pousmál a pravil: „Kdepak, na rozdíl od tebe vím, jak se chovat a nesápu se po cizí manželce. Frolio byl pěkný prevít, svou ženu bil, takže jí jeho nepřítomnost nechybí. Teď je celé sídlo moje a našel jsem tu pravou. Teď, pokud mě omluvíš, čeká na mě na náměstí, půjdeme spolu vybírat květiny.“ „To ses zbláznil? Snad mě tu nenecháš.“ „Každý jsme svého štěstí strůjcem,“ s tím Donato odešel a už se nikdy nepotkali.

Příběh jedenáctý - Kupec a řeholník

Anna Bayerová, Vojtěch Kuchta

O tom, jak lstivý řeholník Lamberto přemluvil zoufalého kupce Paola, aby za své poslední peníze koupil kost.

Když jsem vás, mladé paní, poslouchal, vzpomněl jsem si na příběh, jenž bych vám rád povyprávěl. Častokrát se ve světě stalo, že ten, co už nemá jinou možnost, začne věřit lidem, co si jejich důvěru ani zdaleka nezaslouží.

Víte, za dávných časů žil Benátkách jeden kupec. A jestli se ptáte, proč zrovna tam, bylo to kvůli osudu, který se k němu otočil zády, a on byl nucen se vrátit ze svých cest a uchýlit se ke skromnějšímu obchodu v malém krámkě. Ten kupec, jenž se jmenoval Paolo, byl sice rozumu nevalného, ale člověk bezelstný, se srdcem na pravém místě, tak brzy propadl sklíčenosti.

A zrovna v těch časech tam přijel potulný řeholník Lamberto, jenž se živil prodejem ostatků svatých mužů a žen. Jednoho večera v krčmě, když hrál vrhcáby a prohrával všechny své peníze, zaslechl o ubohém osudu kupce a když si zjistil, kde by toho muže mohl najít, vydal se za ním. Když se s ním setkal, zastavil se ve dveřích a řekl mu tohle:

„Copak se ti stalo, ubohý Paolo? Tváříš se zkroušeně. Pověz, máš-li čisté svědomí, co tě trápí. Od měšťanů jsem totiž slyšel vskutku strašné příběhy, od ztroskotané lodi až po krádeže a jiné, strašnější hříchy, ale já jejich klepům nevěřím a chci se přesvědčit o pravdě.“

„Ach svatý otče, mé srdce opravdu netíží hříchy, a přesto jsem trestán rukou Boží. Běda, má důstojnost mi brání si vám stěžovat proti spravedlivému trestu Božímu. Ani nevím, za co jsem trestán.“

„Ale běž, myslí na svou nebohou duši,“ řeholník odvětil a dělал, jako by ho Paolo trápení nesmírně zajímalo, ale v hlavě už měl plán. „Jsem si jist, že si vážíš své nebohé duše více než své důstojnosti. Jsem přesvědčen, že bych ti z této nesnáze nějak mohl pomoci a bylo by ti odpuštěno. Mluv.“

„Když mi, otče, slíbíte, že mi opravdu pomůžete a nebudete mnou místo toho pohrdat nebo se mi smát, povím vám, co se mi v posledních letech přihodilo. V mládí jsem krácel ve šlépějích mého zesnulého otce a stal kupcem. Ale brzy jsem poznal, že mi štěstí nepřálo. Měl jsem sice nejdříve spoustu zákazníků, poté se mi ale potopila loď během kruté bouře a s ní všechno mé zboží a truhly se zlatem. Má žena a já jsme se sotva zachránili,“ vyprávěl Paolo, a Lamberto se snažil tvářit soucitně. „Po této tragédii se můj obchod nikdy pořádně nepostavil na nohy. Museli jsme žebrať, abychom se vůbec uživili. Má žena s tím vším byla tuze nespokojená a brzy utekla s jakýmsi milencem a já jsem zůstal sám. Zbožný otče, řekněte, jak jinak se mám tvářit, než zkroušeně?“

„Děkuj Bohu, a už nenaříkej. Dává ti totiž druhou šanci,“ Lamberto se usmál a na stůl položil bílou, tenkou kost. „Zrovna se vracím ze Svaté země a tam jsem narazil na tohle. Víš, na co se díváš, ty ubohý človíčku?“

Paolo, zmaten, mu odpověděl. „Kost? Odpuste mi otče, ale netuším, kam tím míříte.“

„Musím přiznat, si bystřejší, než o tobě říkali. Ano, toto je klíční kost. Nečekám ale, že víš, čím klíční kost to je?“ Lamberto se stále usmíval, když toto pravil a nečekal na odpověď. „Svatý Gaspere, člověk opravdu velkolepý, jehož kosti po jeho smrti jako zázrakem přinesli štěstí těm, které si ho zasloužili a trestaly neštěstím hříšníky. Věřím, že jsi znamenitý člověk, a proto ti přinese štěstí, nebo se snad mylím?“

„O tomto světcí jsem nikdy neslyšel, ale je pravda, že do Svaté země jsem nikdy nezaplul,“ Paolo se hluboce zamyslel. „Dobrý muži, mám pouze dvě zlaté mince, jenž jsem zachránil během bouře. Za tuto štědrost, jež mi prokazujete, vám přeci nemohu dostatečně zaplatit.“

Lamberto se užasle zasmál, jelikož nečekal, že jeho plán vyjde tak jednoduše.

„Nemáš se čeho bát. Věz, že brzy budeš mít mnohem více než dvě mince, budeš-li v budoucnu stále tak počestný, jako jsi nyní. Nerad bych tě viděl žebrat na ulici, až ti krutý osud vezme i tento malý obchod, jako to udělal s tvou lodí a manželkou. A ještě jedna věc, o této relikvii nesmíš nikomu říci, rozumíš? Nejsem sice v tomto městě dlouho, ale přesto mi došlo, že tě tady má málokdo rád, a kdyby se o tom někdo dozvěděl, pokusili by se ti kost ukrást pro sebe, a tobě by nezbylo nic.“

A tak Paolo, dohnán hladem, chudobou a slibem naděje na lepší budoucnost vyměnil své poslední mince za klíční kost, která nebyla žádného vymyšleného světce ze Svaté země, ale kost, kterou Lamberto v ten den vykopal z hrobu nějakého chudáse.

Příběh dvanáctý - Jak si Pablo našel cestu k harmonii

Vendula Šířinová

V dobách, kdy Verona ještě slýchala písně trubadúrů a šeptání milenců pod balkóny, žil v tomto městě učený muž jménem Pablo. Jeho osoba byla známá daleko za hradbami města, avšak také tím, že ztratil rozum, neboť se dával na cesty myšlenek tak hlubokých, že mu zapříčinily zdání šílenství. V touze po klidu a ústraní opustil Pablo město a usadil se v Castellině, kde se ujal práce v pekárně, předstíraje, že je hluchý, aby mohl, nedotčen světským ruchem žít v souladu se svými představami.

Nebylo dlouho, co si jeho tvář poznamenanou moudrostí všimla mladá a veselá Petronela, jejíž srdce bylo tak čisté jako jarní voda a která pekárnu často navštěvovala. Přestože Pablo hrál roli neslyšícího, Petronela v jeho očích a úsměvech našla něco, co ji přesvědčovalo o opaku. Přemlouvala ho slovy sladšími než medovník, aby se s ní podělil o tajemství jeho umění odezírání.

Jednoho dne, když slunce zapadalo a pec chladla, Pablo podlehl kouzlu Petronely a doznal se jí, že jeho sluch byl tak ostrý jako ostří veronského meče, ale že se rozhodl pro hluchotu, aby mohl slýchat jen šepot vlastní duše a žít v harmonii. Petronela, dotčena jeho slovy, mu přislíbila, že mu pomůže najít klid, který hledá, i bez předstíraného hendikepu.

A tak Pablo již nehrál divadlo pro svět. Petronela a on našli v Castellině místo, kde mohli žít ve společné harmonii. Pod jejím něžným vedením a pochopením Pablo objevil, že pravá harmonie neleží v tichu, které si člověk vynutí, ale v souznění s druhými. A tak se stalo, že Pablo, který hledal pokoj od světa, jej našel v srdci jediného člověka.

Od té doby se Pablo učil žít nejen mezi svými knihami a myšlenkami, ale také mezi lidmi, kteří ho obklopovali. S Petronelou po svém boku se jeho život stal sladkou písní, která se rozléhala pekárnou a ulicemi Castelliny. Žil dlouho a šťastně, a jeho příběh se stal příkladem pro všechny, kteří hledají klid, že právě ticho není absence zvuku, ale mír, který nalezneme v srdci, když jsme milováni a rozumíme.

Příběh třináctý – Medailonek

Klára Strejčková, Kristýna Vlčková

Jakmile se všichni opět usadili, místnost ovládlo tíživé ticho, které doprovázela pochmurná nálada všech zbylých postav, které se prozatím k žádnému z příběhů nevyjádřily. Během vyprávění trávili čas upíráním zraku do země a jednou za čas rychlým a obezřetným pohledům na ostatní, během nichž si dávaly pozor na to, aby se jejich oči s postavami navzájem nestřetly. Tímto chováním ukazovali všem svoji nedůvěřivost ke skupině.

Přítom ovšem každý tajně a pozorně naslouchal všem příběhům, které již byly vyprávěny a napjatě čekali a těšili se na další.

Mezi nimi byla také postarší dáma v dlouhých, šedivých a špinavých šatech, které měla po stranách protržené. Stejně, jako její šaty, vypadal i čepec, který měla nakřivo nasazený na hlavě. Vzhledem tak na sebe nepoutala moc pozornosti. Málokdo by si jí vůbec všiml.

Žena za celý čas ani jednou nepromluvila. Držela se dál od ostatních a v chladné místnosti se pomocí otírání rukou o sebe pokoušela zahřát. I když jí zbylí chtěli pomoci, nenechala k sobě nikoho přistoupit. Neměla totiž v plánu řešit své starosti s ostatními. Raději si všechny věci nechávala pro sebe.

Po nějaké době ticha, kdy pomalu byly slyšet i tlukoty vlastních srdcí se na sebe všichni tázavým pohledem začali dívat. Čekali, zda někdo promluví jako první nebo se dokonce najde další odvážný vypravěč, který by svým vyprávěním mohl ostatním zahnat dlouhou chvíli.

Letmý pohled padl i na ženu s šedivými šaty. Ta pohled ihned zaznamenala, v tu ránu se rázně postavila a rychlým krokem a strnulým výrazem ve tváři přešla do čela stolu, kde se také usadila. Muži i ženy na sebe jeden po druhém házeli překvapivé pohledy plné zmatení a otázek, co se asi může odehrát v nejbližších vteřinách. Věděli, že žena totiž není moc vyřečná.

Ta však žádnému z pohledů nevěnovala pozornost a překvapivě svébytným hlasem promluvila: „Když nikdo z vás nic nemá, tak i já mohu přispět s jedním příběhem.“ Odmlčela se, sklopila oči a pokračovala: „Stal se již před mnoha lety...“

Ve Florencii se každoročně na začátku července konala velká letní slavnost. Tuto akci pořádali manželé Aleghierovi na rozlehlé zahradě svého sídla. Šlo o jednu z největších událostí roku. Byli zde však zváni pouze lidé z vyšších vrstev a také s vysokým jměním (říkalo se, že se tak Aleghierovi chtějí pojistit, kdyby pro ně nastala v průběhu let horší situace). Mezi dlouholeté hosty patřila i Beatrice da Camino. Krásná, mladá žena s oslnujícím úsměvem, který jí vždy vypomáhal dosáhnout toho, oč žádala. A že se také svoji schopnost nepokoušela skrývat. Proto, když se zrovna během červnové slavnosti procházela v uličkách zahrad domu Alighierových, postupně si všímala, že po ní přejížděl očima každý muž, kolem kterého již prošla. Dělal jí to radost. Věděla o sobě, že je mladá, přitažlivá žena, která by svůj vzhled neměla skrývat, a tak ji občas jen tak bavilo procházet se mezi ostatními a sledovat jejich reakce na svou krásu. Ženy její pověst také znaly. A tak nebylo tajemstvím, že své manžely v její přítomnosti držely pevně na očích, nebo v pár případech i za ruku a shazovaly ji před nimi každým slovem, které zrovna měly na jazyku. Samozřejmě si o ní i v nejbližších příležitostech mezi sebou vykládaly všelijaké pomluvy. Třeba o tom, že používá všemožné látky a krémy, které dokonce míchá nepatřičně do sebe, aby dosáhla takového vzhledu, jaký má. Dále, že se seznámí s jakýmkoliv mužem jen, aby si do svého seznamu přičetla dalšího milence. A že ty staré podplácí, aby odcestovali do jiné země hned, co jí přestanou bavit. Aby už jednoduše nepřekáželi. Bylo totiž známo, že se zatím nenašel jediný muž, který by se ke vztahu s Beatrice přiznal. Což bylo dle jejího způsobu chování podezřelé.

Beatrice už znala každého člověka ve městě. Všechna jména mužů uměla nazpaměť. Mysleli si, jak jsou nenápadní, když je vídávala venku a z čista jasna přecházeli cestu, jen, aby byli blízko ní a mohli ji oslovit. Žádný z nich se jí nezalíbil. U každého viděla jen ty stejné prahnoucí jiskry v očích. Samozřejmě také věděla, co si o ní i ženy vykládají a jak tedy nejspíš působí ve společnosti. Nebrala si to však tolik k srdci. Klasicky jen závidí.

Proto, když dále procházela zahradou ji náhle zaujal mladík, který stál u domu, dál od právě probíhajícího rozhovoru dvou mužů. Beatrice ho tady zatím neviděla. Vypadal jinak, než ostatní. Nějakým nepopsatelným způsobem lépe. Ale ne jako boháč. Všimla si, že dle zevnějšku mohl být zhruba ve stejném věku, jako ona.

V tu chvíli její zkoumavý pohled zpozoroval i sám mladík. Věnoval jí lehký úsměv a mírné pokývnutí hlavou. Poté se otočil a odešel směrem k domu.

To Beatrice naprosto šokovalo. Nikdy se jí nestalo, že by se jí muž nepokoušel oslovit, nebo ještě hůř, že by se obrátil a jednoduše od ní odešel. Jak to, že ho neohromila? Byla to pro ni naprosto nepochopitelná a nová zkušenost. Ale i přes jeho špatné chování, viděla v muži něco, co u žádného mladíka zatím nepostřehla. Něco, co ji k němu přitahovalo. Něco, co chtěla objevit. Rozhodla se mladíka tedy prozatím nevzdát. Přece jen, zrovna začala letní sezóna a to znamená i spoustu společenských akcí. Na seznámení bude tedy ještě dostatek času.

V době, kdy se už začalo stmívat a slavnost tak pomalu končila, se již návštěvníci jeden po druhém odebírali domů. K nim taktéž patřila i Beatrice. Mladíka znovu nepotkala, a tak si uvědomila, že na ni nečeká nic, kvůli čemuž by měla trávit více času mezi všemi těmi obyčejnými lidmi. Čekala před sídlem, než pro ni přijede její kočár a v momentě, kdy si myslela, že ze všech čekajících již zůstala sama, se jejího ramene náhle dotkla ruka. Rychlým pohybem se za dotekem otočila a před sebou nespatriila nikoho jiného, než onoho záhadného mladíka ze slavnosti. Všimla si, že zblízka vypadal ještě přitažlivěji. Než si ho ale stačila více prohlédnout, promluvil k ní tiše: „Myslel jsem, že za mnou přijdete.“ Jeho zelené oči spočívaly přímo na Beatrice. Byly nádherné. Aby ale jejich kouzlu nepodlehla, hrubě odfrkla. „Odkdy má žena běhat za muži? To se již mění pravidla ve společnosti?“ zdvihla hlavu. „Navíc, nejsem zvyklá navazovat rozhovor s mužem, kterého ani neznám.“ Mladík se zasmál. „A já zase vidím, že zřejmě nejste zvyklá na neopětovanou mužskou pozornost.“ „Prosím?!“ Vzhledla na něj našťavaně. „Kdo vy vůbec jste, že se opovažujete se mnou takhle mluvit?!“ A o několik kroků od něj raději odstoupila. Muž se opět pousmál, přišel pár kroků k ní a lehce jí zdvihl ruku, aby ji mohl políbit a poté jemným hlasem promluvil: „Jmenuji se Lorenzo. To by vám mohlo prozatím stačit. A je mi ctí se prohlásit za muže vašich snů a tedy doufám, že i za vašeho budoucího manžela.“ Po tomto výroku se už rozesmála i sama Beatrice. „Muže mých snů? A za mého budoucího manžela? Tak teď nevím, kdo z nás dvou má o sobě vyšší mínění.“ Takto vtipná slova ještě neslyšela. Lorenzo však vypadal, že svoje tvrzení myslel vážně a pokračoval: „Víte co, má paní? Tak mě tedy chytněte za ruku a prožijte se mnou pár dní. Poté sama uvidíte a rozhodnete se podle své libosti.“ Řekl a s nastavenou rukou čekal na její odpověď. Beatrice Lorenzo připadal přímo směšný. Vůbec se neznali. A řeči, které tady o sobě pravil patřily leda tak bláznovi. Co si o sobě myslel? Už se mu chtěla znovu vysmát, když najednou opět spatřila ono tajemno v jeho očích, které viděla již v zahradě. To kouzlo. To něco, po čem prahla, co ji vábilo. A tak se rozhodla. „Tak tedy dobrá“, usmála se. „Ráda se pobavím.“ A s poklonou přijala Lorenzovu nabídnutou ruku. Ta tou její rychle trhla a se smíchem na tváři se Lorenzo s Beatrice rozběhli napříč noční Florencií.

Každý den byl od té doby jako pohádkový. Beatrice přivedla Lorenza do svého domu, ze kterého za celé týdny ani jednou nevyrstřčili paty. Touha, kterou oba pociťovali se násobila tak, že každou minutu zapomínali na okolní svět a užívali si jen jeden druhého. Jejich těla byla závislá sama na sobě a už v tak horkých letních dnech, byla obě vzájemnou touhou ještě žhavější. Ani jeden o tom

druhém nevěděl skoro žádné informace. Nikdo se toho druhého na nic neptal. A vlastně ani o to neusilovali. Už tak jim přišlo, jako by se znali celý život, jako by se hledali tak dlouhou dobu, že už bez sebe navzájem nemohou žít. Poprvé si uvědomili, jaké to je někoho doopravdy milovat a naprosto po něm prahnout.

Jedna z emocí, kterou Lorenzo na Beatrice naprosto miloval, byl smích. Chvilé, kdy se na něj usmívala, patřily mezi jeho nejoblíbenější. Snažil se ji proto neustále něčím rozesmívat, aby její radost mohl znovu spatřit, což naštěstí nebyl pro Lorenza těžký úkol. Vařil jí, recitoval narychlo vymyšlené básně a sehrával různé divadelní příběhy. A ona ho v každé aktivitě sledovala, smála se od ucha k uchu a čekala, co dalšího Lorenzo vymyslí. Její úsměv patřil k těm nejkrásnějším obrazům, jaké kdy Lorenzo za svůj život spatřil.

Jednoho večera, kdy oba milenci leželi vedle sebe, Beatrice s hlavou položenou na Lorenzově hrudníku, si Lorenzo začal pobroukávat neznámou melodií a rukou hledat něco ve své náprsní kapse. Poté z ničeho nic vytáhl krásný, zlatý náhrdelník se stejně zbarveným medailonkem a začal s ním houpat Beatrice nad hlavou. Její pohled spočíval na houpajícím se klenotu, který ji svým vzhledem pomalu hypnotizoval. Ve stejnou chvíli, kdy se opět houpáním přibližoval k její hlavě, jej Lorenzo opatrně pustil tak, že přistál Beatrice přímo na hrudi. Beatrice se rychle zvedla a vzala do ruky onu krásu. Náhrdelník byl opravdu nádherný! Palcem hladila lesknoucí se šperk a přemýšlela, jakou má asi minulost. Když se podívala na Lorenza s otázkou, co má náhrdelník znamenat, odpověděl jí jednoduše: „Tento předmět je to nejdůležitější, co vlastním. Už nějakou dobu cestuji po světě a jediné, co si vozím s sebou, je tento náhrdelník.“ Pokračoval s o něco smutnějším tónem: „Kdysi patřil mé mamince. Ta ho zase obdržela od své příbuzné a ta zase od té své. A jelikož nemám žádné další sourozence, tak maminka před svou smrtí věnovala dědictví mně.“ Tato slova Beatrice zaskočila. Poprvé slyšela Lorenza mluvit o své rodině a ještě k tomu zjevně o něčem, co pro něj bylo velice důležité. „A protože jsem pravděpodobně vyhrál se svým výrokem o tom, že budeš mou budoucí paní“, mluvil teď o něco veseleji „tak bych chtěl teď tento dárek věnovat tobě.“ Řekl a pomalu Beatrice odhrnul vlasy ze zad a začal jí náhrdelník věšet kolem krku. Beatrice nevěděla, co říct. Pořád si dokola přehrávala všechna slova, která Lorenzo řekl. Potvrdilo jí to v to, že jeho city k ní byly skutečné. Nebylo to jen dočasné blouznění. Byla to láska. Se slzami v očích se usmála na Lorenza a po tom všem se zmohla jen na patrné: „Děkuji.“ A s těmito slovy ho rychle objala kolem ramen. V tu chvíli si byla zcela jistá, že i její city k muži jsou pravé. Skutečně se do Lorenza zamilovala.

Týden na to připravoval Lorenzo v kuchyni pro sebe i Beatrice jako obvykle snídani. Co už však tak obvyklé nebylo, byl zvuk, který znenadání zaslechl. Po jednom zvuku přibývaly další, čím dál hlasitější, teď už jasně pocházející zvenčí. Když se podíval z okna, aby se ujistil, zda se mu to jen nezdá, všiml si velkého statného muže, který se po zahradě pomalu blížil k domovním dveřím. Lorenza pomalu začaly napadat všelijaké špatné myšlenky. Zavolal proto na Beatrice, jestli o nečekané návštěvě neví něco víc: „Ty někoho čekáš? Někdo se totiž ze zahrady blíží k nám ke dveřím! Nějaký muž!“ Z druhé místnosti se rychle ozvalo: „Ach, ano. To ale určitě nic důležitého nebude. Buď bez obav, půjdu otevřít.“ řekla. Lorenzovi neuniklo to, jak vyděšeným hlasem Beatrice odpověděla. Nejspíš jí napadlo, o co se může jednat. Věděla snad o něčem, co mu nehodlala říct? Co když se připletla do něčeho nebezpečného? Do něčeho, kvůli čemuž tu teď tento muž je? „I kdyby“, řekl si, „Jsem tady, abych ji ochránil.“

Po chvíli, kdy Lorenzo stále v kuchyni připravoval snídani a čekal, zda uslyší zvuky něčeho, do čeho by měl zasáhnout, nebo nejlépe, že za ním Beatrice přijde se slovy, že je vše v pořádku a že onen člověk byl pouze cizinec, který se ptal na cestu, se do místnosti velkými, hlasitými kroky vkradl ten stejný muž s Beatrice za zády. Stál strnule před Lorenzem a malýma prasečíma očima si ho od hlavy až k patě prohlížel. Lorenzo náhle ztuhnul. Nevěděl, co se děje a už vůbec ne, co u nich doma

pohledává. I když by nejraději od hromotluka sám utekl, v tu chvíli měl na mysli jen to, že odsud musí do bezpečí dostat jen a jen Beatrice. Pomalu proto promluvil směrem ke své milované: „Nic se neboj. Vše bude v pořádku. Teď mi jenom prosím zajdi na zahradu pro něco, čím bych mohl zpestřit naši snídani.“ Beatrice ale na jeho slova nijak nereagovala a jen smutně koukala do země. Místo toho poprvé promluvil směrem k Beatrice onen neznámý: „To je on, zlato?“ zeptal se nedůvěřivě a znovu pohlédl na Lorenza. „Nějak se ti pozměnil vkus, oproti těm tvým ostatním.“ Lorenzo nechápal, o čem to muž mluví. A už vůbec ne, proč nazýval Beatrice „zlatem“. Ale on dále pokračoval: „Co peníze? Má jich hodně? Někde tady?“ ohlídl se po místnosti a zaměřoval se na cokoli připomínající zlato. Beatrice pořád mlčela. Muž ji proto vzal silně za ramena a silně s ní otřásl. „Budeš se mnou mluvit! Je ti to jasné?! Mluv! Má nějaké peníze?!“ zakřičel. Lorenzo se díval na celou situaci a pomalu začal chápat, o čem je. Díval se na Beatrice, která mu od příchodu jejího manžela nevěnovala ani jeden pohled. Vypadala bezbranně. Všiml si, že jí po tváři pomalu začaly padat slzy. Teď už si všechno uvědomil. Pořád ale stál mlčky a nehybně v místnosti s krutou pravdou, která ho právě udeřila. Jeho milá to na něj všechno pouze hrála. Celou dobu jí šlo jen a pouze o jeho peníze. O nic víc. Využila ho.

Muž jako hora se začal přibližovat k Lorenzovi a chytil ho za rameno tak, aby nemohl utéct. A přitom směrem na Beatrice pokračoval: „Neboj se, udělal jsem to stejně jako vždy. Policii jsem opět nakukal to, že mám doma krásnou manželku, která je žádaná u mnoha mužů. A že se tady kolem ní zase nějaký ochomýtal, a když jsem přišel domů, tak jsem ho tady s tou svojí koketou našel.“ Zašklebil se na Lorenza. „A znáš mě, já mám u policie nějaká ta přátelství, která vlastně ničemu neublíží. Nebudou mít tedy nic proti tomu, když budou mít u sebe zavřeného dalšího darebu. Stejně je ta jejich práce chabá. Ještě, že mají mě. Aspoň to bude vypadat, že už konečně nějakého zločince dopadli.“ Zasmál se a s Lorenzem v sevření se natočil k oknu. „Však oni už tady za chvíli budou, jen se neboj.“ Poplácal ho po rameni a poté pohlédl znovu na Beatrice. „Takže peníze má kde?“ přidal opět na hlase. Dívka poprvé za celou dobu vzhledla od země přímo do Lorenzových očí. Viděla v nich ublížení a ztrátu. Věděla, že už nemůže nic napravit. Stalo se to. Ten samý smutek cítila ale i ona sama. Její čin byl neodpustitelný. Byla přesně taková, jak se o ní mezi lidmi říkalo. Koketa, která jen vymývala mužům mozky, aby je poté mohla okrást a poslat pryč. Udělala to v minulosti již tolika mužům...ale nikdy se při tom necítila takhle. Věděla, že byl Lorenzo jiný. Cítila k němu emoce, které nikdy nezažila. Možná proto ji to teď tak bolelo. A tak se rozhodla poprvé svému manželovi lhát. „Vůbec nic nemá,“ řekla a nenápadně si medailonek schovala pod šaty, aby jí ho manžel nenašel. Ten jejímu pohybu nevěnoval pozornost a ještě více zařval: „Ty hloupá! Tak ty se tady zahazuješ s takovou chudinou, která nemá peníze?!“ Zakroutil nevěřičně hlavou a spolu s Lorenzem se dal rychle do pohybu. Chystal se s ním vyjít ven z místnosti a poté také z domu. Beatrice již nechtěla na nic odpovídat. A už vůbec nechtěla znovu pohlédnout Lorenzovi do očí. Rozběhla se proto ven z místnosti. Neměla nic v plánu. Věděla jen, že je s Lorenzem konec. Že ho čekají před domem strážníci, kteří ho odvezou k sobě a poté si najdou důvod k tomu, aby ho poslali na smrt. Stejně, jako se to stalo všem předchozím mužům...

„...A to byl konec jejich příběhu.“ Dopověděla žena. Celou dobu, co vyprávěla, upírala svůj zrak do stolu. Na nikoho se za tu dobu nepodívala. Všichni ale hbitě sledovali ji a hltali každé vyřčené slovo. Jakmile skončila, nechala všechny z místnosti sedět s otevřenou pusou. Nikdo z nich nechápal, co za příběh právě slyšeli. A už vůbec ne jeho konec. Pár vteřin zavládlo mezi skupinou ticho a nepříjemný chlad, až z ničeho nic promluvila mladá dívka, sedící vyprávějící postarší dámě nejbliž. „A-ale, já to nechápu. Proč to Beatrice udělala? Vždyť k němu chovala city!“ zakoktala. „A co se s ní potom vůbec stalo? Dokázala s tímto odporným činem dále žít?“ Po této otázce se žena poprvé

pousmála a vzhledla do dívčina obličeje. „Ne. Samozřejmě, že s tímto činem nemohla dále žít,“ řekla jistě. „Nebyla ale tak silná, aby se svému muži nebo komukoli ze strážníků postavila. A tak téže noci udělala to nejlepší, co bylo v jejích silách. Utekla od manžela a z celé Florencie. Začala cestovat. Cestovat na místa, o kterých jí Lorenzo vyprávěl. A tady,“ ukázala si na srdce „ho nosila všude s sebou.“ Po ukončení věty si rukou sáhla pod šaty a jako zázrakem vytáhla zlatý náhrdelník s medailonkem. Přiblížila si jej k obličeji a jemně medailonek políbila. „Mou opravdovou lásku.“ Nikdo si v tu chvíli nemohl nevšimnout slz, padajících ženě po tváři.

Příběh čtrnáctý - Osud

Matěj Josef Šmída, Samuel Janičkovič

Po posledním příběhu se šla skupina občerstvit. Po obědě se do čela stolu usadil muž s hustými vousy a začal vyprávět.

Bylo to v době letních radovánek, v malém městečku v převeliké Itálii a Mia se rozhodla opustit svou dosavadní práci, tedy číšnici v nechvalně proslulé krčmě. Potulovali se zde kdejakí opilci i jiní bídáci. I její rodiče se ji již snažili přemluvit ke změně práce. A tak se rozhodla vydat cestou herečky. Jakmile se o jejím úmyslu dozvědí její rodiče, kteří jsou tuze zarmoucení zprávou, že si jejich dcera nevybrala lepší a méně hanebnou práci. Proto si tedy usmyslí, že jestli-li jejich jediná dcera nezmění svůj názor, tak ji vykážou z domova a neuvidí od nich ani jediný peníz. Mia si ale stojí za svým a nehodlá měnit své rozhodnutí.

Téhož dne si sbalí to nejdůležitější a ještě před západem slunce se ztrácí v prázdných ulicích. V nočních hodinách kdesi před nevěstincem, kde se pod rouškou tmy dají spatřit zhýralí duchovní, nalézá mladou ženu s hubeňoučkou postavou. Má pocit, že už ji někde viděla, ale není si jistá kde. Až po chvíli si ji spojí s bývalou kolegyní. Je si jistá, že se jmenovala Ava. Od doby, co ji naposledy spatřila, se Ava velice změnila. Styl oblékání a dojem, který na Miu Ava zanechala, napovídal tomu, že tu není náhodou, ale že je zřejmě jedna z těch s lehčími mravy.

Mia potřebovala na začátek někde přespát, a tak ji napadlo se optat právě Avy, zda je pro ni schopna zařídit střechu nad hlavou. Než k ní ale dojde, prostitutku popadne opilec, který byl právě vyhozen z taverny od vedle. Ten je připraven po tom, co svou celou výplatu rolníka propil, si ještě před spaním užít. V tu se ze tmy vynoří pohledný mladík, který hodlá zachránit Avu před opilý darebákem. V kapse nahmatá malý vystřelovací nůž, který se následovně prořezává útočnickovým hrdlem. Ten se po chvíli zmítání v omezeném prostoru přestává hýbat. Vykrvácel. Ava, stále v šoku z toho, co se právě stalo, se snaží postavit a očistit od všudypřítomné krve. Zatímco muž pomalu chladne, všichni tři si začínají všimnout těch druhých.

Po krátkém setkání se Mia dozví, že mladý muž, který se zastal Avy, je její přítel Donatello. Kapsář bez rodičů a domova, kde by se mohl ukrýt. Přespává proto u Avy. Všichni jsou ale natolik vysílení, že se odeberou k Avě do nevěstince a chystají se ke spánku. Mia ale ještě zaznamená, že Donatello se potichu odebírá do pokoje vedle. Pak už jen slyší rámus, který vycházel odvedle.

Ráno se Ava vyptává Mii, jaké jsou její záměry a jak se sem vůbec dostala. Ta ji tedy popisuje svou situaci a také to, že se chce prosadit u divadla. Donatello ji tedy následně sděluje, že by o jednom divadle věděl. Mia se ho ptá, zda je možné ji tam zavést. A tak se, tedy spolu ocitají na cestě k divadlu. Jakmile dorazí na místo, vidí, že toto divadlo má svá nejlepší léta za sebou. Lidé, kteří mají nejspíše být herci, vypadají jako otrhaní žebráci a opilci. Postarší pán, který vypadá jako majitel, se vydával směrem k nim. Donatello sarkasticky poznamená, že jestli zbohatne, tak ať se s ním a Avou rozdělí. Po této uštěpačné poznámce se loučí a odchází. Po chvíli smlouvání ji pán přijme a sděluje ji, že se má připravit na nejbližší vystoupení.

Problém byl, že nejbližší vystoupení se konalo již za několik hodin a ona ještě ani neviděla scénář. Jakmile se už mělo schylovat k vystoupení, tak si Mia všimá, že se na něho přišla podívat sotva hrstka obyvatel. Byla to vysloveně tragédie, někteří herci ani neuměli text a jiným zase chyběl herecký talent a projev. Všimla si však, že se na ni celou dobu zvláště díval jeden z mála zúčastněných. Vypadal na bohatšího měšťana. Jakmile veřejné trápení skončilo, přišel za ní onen bohatý mladík. Jmenoval se Dante. Řekl jí, že pokud tady takto budou hrát, tak že tady nezavítá ani pes. Také jí řekl, jak by se situace divadla mohla zlepšit. Za tuto informaci ale vymáhal menší službu.

Jakmile bylo dokonáno, pověděl jí tedy, co by měli pro záchranu divadla udělat. Rada spočívala v tom, že mají do jejich her obsadit i prostitutky, které budou hrát erotické scénky, které část lidí zajisté uvítá.

Mia se cítí hanebně zneužita pro tuto nemravnou a společensky nepřijatelnou radu, ale i tak jí to nedá a sdělí nápad majiteli. Pánu se nápad zalíbí, ale odpovídá, že nemá prostředky, aby je mohl zaměstnat. Přijde tedy s nápadem, že by v první hře mohla vystupovat právě Mia. Té se to ze začátku přirozeně nelíbí, ale jakmile majitel zmíní, že by dostala více zapláceno a k tomu se rovnou proslavit, nakonec na to kývne. Divadelní představení se tedy blíží a po městě se již rozkřiklo, co divadlo chystá. Již den předtím se tedy všechna místa vyprodají a herci se pilně připravují. Před vystoupením se už lidé začali scházet a nešlo si nepovšimnout, že i duchovní mravokárci se hojně vyskytovali v publiku. Vše probíhalo tak, jak mělo až do konce. Herci předvedli skvělý výkon, a to i hlavní hvězdy Mia a její partner v divadelní hře Giovanni. Diváci byli spokojeni z nečekaného zážitku, herci byli spokojeni za utržené peníze a majitel měl peněz tolik, že se rozhodl další představení odehrát v nových větších prostorách. Mia takto zbohatla, zpychla, přestěhovala se a rok žila v přepychu. Avšak štěstí netrvalo věčně, když po jednom z vystoupení odchází z divadla, tak po ní skočí lapka, odcizí jí cennosti a následně skoncuje s jejím životem. Mia se mu těsně před smrtí podívala do očí a uviděla, že to byl Donatello.

Po příběhu jsou všichni v úžasu a na rozpacích, než se ale stačí začít ptát, tak se muž zvedne a odejde na pryč.

Příběh patnáctý - Lorenzo a Francesca

Martin Vykoukal

V dalekém království na pobřeží jednoho moře, zvaném Azura, po jeho azurově modré barvě, žil moudrý král Marco, společně se svou pohlednou a chytrou dcerou Francescou, která byla také princeznou. Francesca byla proslulá svou chytrostí a výbornou schopností úsudku. Dokázala přijít na kloub i těm nejkomplicovanějším hádankám a zodpovědět i ty nejzáhadnější otázky. Její matka, královna Greta, zemřela, když byla Francesca ještě malá, a proto to také věděla jen od otce, který dělal všechno pro to, aby se Francesce dostávalo co nejlepší péče a výchovy. Sehnal ty nejlepší kantory a vychovatele, kteří byli v jeho zemi, a dbal na to, aby se princezna naučila vše, co by budoucí královna jeho země měla znát a ovládat. Ta se stávala nejen krásnou, ale i chytrou a vzdělanou ženou, jež byla oblíbená napříč celým královstvím. A kdo ne, ten měl s králem velký problém, jelikož na svou dceru nedal nikdy dopustit.

Jednoho bouřlivého dne, když si král vychutnával svůj oběd, objevil se na březích královny země mladík, celý promočený a prochlazený. Francesca hned jak jej spatřila, zalíbila se mu, a on jí také. V té době ještě nikdo nevěděl, že se jedná o ztraceného prince, jenž se jmenuje Lorenzo, a že je původem z království Borealis na severu Itálie. Lorenzo byl hrdý, ale zároveň skromný a nevýrazný. Krutá bouře mu zničila jeho loď a on se ocitl sám a bez pomoci na tehdy neznámém území.

Francesca se o něm dozvěděla od královských stráží a zvědavost jí nedala, a musela se podívat. Byla okouzlena jeho těžkým životním osudem a jako správná princezna mu nabídla pomocnou ruku. Princ byl ohromen krásou Francescy, její inteligencí a laskavostí. Netrvalo dlouho a otec byl obeznámen se situací a s jeho schválením začali společný život. Toulali se po velkých zahradách a cestou vždy diskutovali o všem možném.

Král Marco, potěšen vzájemnou láskou mladého páru, slíbil jim pořádnou svatbu. Cesta k ní ale nebyla tak jednoduchá, Lorenzovi byl zadán těžký úkol. Úkol spočíval v nalezení kouzelného květu zvaného Eos, který vždy rostl jen na úplném vrcholu hory Erebor, kterou hlídal tříhlavý drak. Eon byl údajně jediným lékem na vzácnou nemoc, která sužovala království po léta. Král věděl, že to bude nebezpečná cesta, ale věřil v Lorenzovu sílu a odvalu.

Lorenzo ani chvíli neváhal a vydal se na cestu. V cestě mu stálo mnoho překážek, a musel čelit mnoha nástrahám. Dostal se do boje s divokými zvířaty, musel překonávat rozbouřené řeky a zdolávat strmé útesy. Na své cestě potkal čarodějnici, jmenovala se Morgana. Ta mu dala magický meč a štít a moudrého cestovníka Merlina, který mu dal návod, jak se vypořádat s trojhlavým drakem. Tam končí pomoc od čarodějnice.

Francesca, vědoma si Lorenzova nebezpečí, se tajně vydala za ním. Využila svůj důvtip a inteligenci, aby se mu pokusila pomoci překonat ty z těžších překážek. Pomohla mu najít cestu přes bludiště v dalekém lese, rozluštit prastaré nápisy vytesané do kamení ve stěnách jeskyní a přelstila zlé čarodějnici z bažin. Francesca byla převlečena za chlapce a vydávala se za tuláka. I přes všechnu její pomoc to ale Lorenzo nedotáhl do konce, a když už vypadalo, že je nahoře, na samém vrcholu hory, kde na něj číhá drak, uklouzl na kameni s mečem od čarodějnice v ruce. Pádem dolů si probodl srdce a poslední, na koho myslel, byla právě Francesca. Ta už v tu dobu byla zpět v paláci, a nic netušíc se divila, kde Lorenzo je. Už uplynulo pár dnů od doby, co se Lorenzo nevrátil, a princezně to nedalo. Nakázala tak svému otci přivést Lorenza zpátky do paláce. Zpět ale přišli překvapivě s prázdnou. Stopy, oděv, i vše ostatní jakoby dočista zmizelo. Francesca to těžce nesla a až do své smrti, kterou zavinil infarkt, když se podívala na návrh na zvýšení daní, který navrhl otcův rádce Petrus Fialus, a neměla děti, manžela, ani přátele. S ní zároveň skončila celá královská dynastie.

Příběh šestnáctý - Dobrodružství okolo Toskánska

Marek Kladiva, Vít Zvalený

V jednom krásném toskánském městečku zvaném Cortona, kde se vinice stíraly s olivovníky a vůně levandule omamovala každého, žila skupina mladých šlechticů a šlechtičen, kteří se rozhodli uniknout problémům každodenního života a zažívat zde nejrůznější dobrodružství.

Jeden z nich, který se jmenoval Alessandro, byl urozený mladý hoch s krásným úsměvem a děsivou schopností přivolávat štěstí. Další, která se jmenovala Isabella, byla krásná a chytrá, se smyslem pro dobrodružství a nebála se ničeho. Třetí v jejich skupince byl Lorenzo, mladý básník plný nadšení a touhy pro poznání a lásku.

Každý z nich přinášel do skupiny své vlastní jedinečné příběhy a zážitky, které se staly základem jejich dobrodružství. Zatímco Alessandro lákal svým štěstím a vtipem, Isabella svou odvahou a nezlomitelnou vůlí a Lorenzo svou vášní a poetickou duší.

Jednoho slunného dne se rozhodli opustit bezstarostný život v Cortoně a vydat se na cestu po Toskánsku. Jejich cílem bylo objevovat nová místa, poznávat nové lidi a sbírat příběhy, které by zapsali do paměti na věky.

Jejich cesta je zavedla do malebného městečka zvaného Siena, kde se právě konal velký festival. Ulice byly plné lidí, kteří tančili a zpívali na každém rohu městečka a vůně toskánských specialit voněly skrz celé město. Alessandro se rozhodl vstoupit do hospody, kde potkal starého písaře, který mu vyprávěl o tajemném zámku v horách, kde prý žije čarodějnice se schopností předpovídat budoucnost. Tato zpráva Alessandra nadchla a rozhodl se, že se společně s Isabellou a Lorenzem vydají na cestu k tomuto záhadnému místu.

Po několika dnech putování přes horské průsmyky a temné lesy dorazili k zámku, který se tyčil nad údolím jako strážce tajemství. Cesta byla velice vyčerpávající, ale když dorazili na místo, tak všechny naplnilo nadšení. Vstoupili dovnitř a byli uvítáni starou čarodějnici, která seděla u ohně a míchala prastaré lektvary. Alessandro se odhodlal položit jí otázku o budoucnosti, ale čarodějnice mu odpověděla pouze tajemnými slovy a povzbudila je k tomu, aby pokračovali ve své cestě a objevili skutečný význam svých životů. Skupinka nebyla spokojená s tím, co jim čarodějnice řekla, nebo spíš neřekla a s plnou hlavou otázek a nových zážitků se skupina vrátila zpět do Cortony, kde se rozhodli, že jejich dobrodružství teprve začíná. Každý z nich si odnesl z cesty něco cenného, Alessandro pochopení, že štěstí nelze najít ve vnějších věcech, Isabella odvalu čelit výzvám života s hlavou vztyčenou a Lorenzo lásku k nekonečnému dobrodružství poznání a poezie.

A tak se skupina mladých šlechticů a šlechtičen rozhodla, že budou pokračovat ve své cestě za poznáním, láskou a dobrodružstvím, věřící, že každý den přináší novou možnost objevovat krásu života ve všech jeho podobách. Ať už se nacházejí v prostředí slunečných toskánských kopců nebo v srdci temných záhadných zámků, jejich příběh bude pokračovat ve věčné pouti za poznáním a láskou.